REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton

OCTOBER 2nd, 1964 — No. 665 — 20th YEAR OF PUBLICATION

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK?

De vraag of alle godsdiensten gelijk zijn zal steeds vaker worden gesteld. Twee continenten worden volwassen in onze tijd en het totaal van hun inwoners overtreft de rest van de wereld. Afstanden betekenen weinig meer. Godsdiensten en geestelijke stromingen kunnen elkaar niet meer ontlopen. Zo moet het ook. Christenen moeten zich daarover verheugen. IJzeren gordijnen en bamboe-gordijnen worden neergelaten door mensen die de duisternis liever hebben dan het licht. Vrijheid van pers en vrijheid van meningsuiting is een waagstuk dat een Christen aandurft omdat hij het woord gelooft: "Niet door kracht noch door geweld maar door mijn Geest zal het geschieden".

Vandaag reeds kan men het leven en het denken van alle continenten meemaken op elke dorpsbibliotheeek. Helaas zijn er nog veel mensen, veel plaatselijke bladen en veel radiostations die slechts geïnteresseerd zijn in de gebeurtenissen van het dorp. En natuurlijk, het zou niet goed zijn als de belangen van het dorp werden verwaarloosd vanwege de interesse in "de wereld". Maar we moeten als kerk en als Christen en als theoloog niet "dorps" leven en denken. Dat houdt in dat wij nieuwe vragen niet ontlopen en nieuwe antwoorden rustig onder de loupe nemen. De vele vragen en de vele antwoorden hebben de neiging een mens in de war te brengen of kopschuw te maken. We hebben beide types onder ons: de kopschuwe en het warhoofd. Het warhoofd heeft van alles wat: hij is "open" voor alles, maar hij heeft geen anker. Hij staat niet maar hij drijft. En men hoopt en bidt dat hij het hoofd boven water zal houden. De kopschuwe schrikt van alles wat hij niet kent. Zijn enig verweer is de dingen op te zeggen die hij vroeger geleerd heeft, op steeds hoger toon.

De vraag of alle Christelijke *kerken* niet wezenlijk gelijk zijn is reeds onvermijdelijk. En de vraag of alle *godsdiensten* gelijk zijn is logisch het volgende punt. De vraag kan gesteld worden door rijp en groen. Het is opvallend dat juist iemand die geen enkele godsdienst aan de binnenkant kent, gauw geneigd is om de vraag te stellen of niet alle godsdiensten gelijk zijn. Maar kerkmensen moeten er vandaag een antwoord op hebben. Wij moeten hier allemaal mee "klaar" komen.

Professor Dr. J. Verkuyl is een prediker van het Evangelie en een kenner van de oosterse religies. Deze man heeft geworsteld met en gestudeerd op de vraag die een catechisant soms zo arrogant stellen kan: Zijn alle godsdiensten gelijk? Voor de catechisant kan men bidden: Vader vergeef hem, want hij weet niet wat hij zegt. Maar wij moesten er harder aan werken om te weten wat we zeggen moeten in een wereld die aan een duidelijk geluid zo'n duidelijke behoefte heeft.

De derde druk van Verkuyl's boek onder de titel "Zijn alle godsdiensten gelijk?" is nu verschenen in de Boeketreeks (pocket-books) van Kok, Kampen, en het behoeft u nog geen dollar te kosten. Het boekje heeft 136 bladzijden alles meegeteld.

Hier volgt de hoofdlijn van het boek: In haar belijdenis dat Jezus Christus de Heer is, eist de Kerk voor Hem de enige plaats op als Redder en Heerser. Zo absoluut zijn niet alle religies. In het Oosten heeft men vanaf zeer oude tijden de idee gehuldigd dat alle religies gelijk zijn. In het Westen (Europa) heeft dezelfde idee opgang gemaakt, vooral sinds de 19de eeuw. Toen begon de zgn. studie van de fenomenologie der religies. Een overstelpend aantal overeenkomsten werden geregistreerd tussen de religies. En aangezien er zulk een opvallende overeenkomst in religieuze uitingsvormen bestond, hebben velen geconcludeerd dat alle godsdiensten principieel gelijk zijn. Dat was al eerder groots gezegd in de gelijkenis van "Nathan der Weise", en dat leefde en leeft veel onder de mensen. In huis-tuin-en-keuken taal gezegd: 't gaat er maar om dat een mens goed zijn best doet. De kern van alle religie is, volgens deze opvatting, dat God de mens aan het eind van een braaf leven de erepalm der onsterfelijkheid uitreikt. Deze "godsdienst" bezielt John-with-the-lunchkit en vele filosofisch georiënteerde stromingen leren niet anders. Echter (en nu komt het) deze opvatting is slechts dan vol te houden, als alle godsdienst beschouwd wordt als menselijke illusie. Indien men echter volhoudt dat niet de mens God heeft uitgevonden maar dat God zich aan de mens heeft geopenbaar, dan is de gelijkheid van de religies niet staande te houden. Hun diepe verschillen zijn onverzoenbaar en plaatsen voor een keus.

Anderen willen niet zeggen dat alle religies gelijk zijn, maar wel dat de verschillen relatief zijn. (Aldus vroeger Troeltsch en onlangs Hocking). Deze mensen zien de verhoudingen tussen de religies als lagen in een pyramide, waarvan het Christelijk geloof dan een meer ontwikkeld stadium aangeeft. Doch tenslotte verlagen zulke denkers het Evangelie tot een fase in de ideeën-geschiedenis der mensheid.

De vraag t.a.v. de gelijkheid der religies is geen studeerkamervraag. D.w.z. de vraag kan niet tot een oplossing gedacht worden. Het antwoord dat men geeft op deze vraag hangt af van de wijze waarop men staat tegenover de Persoon van Christus.

In drie boeiende hoofdstukjes presenteert de schrijver deze Persoon aan zijn lezers. Men wordt uitgenodigd het uiterlijk optreden en het innerlijk leven van Jezus te bezien, zoals dat in de Evangeliën getekend is. Men wordt geplaatst voor Jezus' roepingsbesef en zelfgetuigenis, en men wordt geconfronteerd met het getuigenis van de Vader, van de engelen, van de discipelen en van de kerk. En tenslotte, als er dan genoeg gesproken is over de plaats die Jezus toekomt, dan is de volgende vraag of wij Hem die plaats willen geven. Dus, of we ons buigen willen voor de Christus, de Zoon Gods. Mensen die met de vraag zitten of alle godsdiensten gelijk zijn, kunnen geen beter advies krijgen dan wat ze van Dr. Verkuyl ontvangen: "Houd U eens lange tijd bezig met die Jezus waarvan de Evangeliën vertellen".

Tenslotte geeft de auteur een korte en klare beoordeling van de andere religies vanuit het Evangelie. Ze kunnen niet verklaard worden zonder God's scheppings-openbaring aan alle schepselen. Alleen dit feit verklaart dat religie onuitroeibaar is. Men moet ook recht doen aan God's geduld, wanneer men spreekt over andere religies. En men moet ook oog hebben voor de stralen van licht die zelfs in deze religies niet ontbreken. Ook de *inhoud* van de valse religie is vanuit het Evangelie te verstaan: onvermijdelijk neemt het geschapene de plaats in van de Schepper en onvermijdelijk wijzen ze een weg tot zelf-verlossing.

Het ware te wensen dat een man gevonden werd met genoeg talent en tijd om dit boekje te bewerken en een Engelse uitgave te verzorgen. Het boek is grondig, het is bijbel-getrouw, het getuigt van grote kennis en het is getuigend. Het is zo nodig en het kan zo verrukkelijk zijn, wanneer High School leerlingen en University studenten kennis nemen van de doodlopende wegen der menselijke zelf-verlossing. Ze moeten het zelf eens zien hoe de weg der kennis, de weg der werken, de weg der devotie en de weg der magie alle oude zonden zijn die elke dag in nieuwe kleren opduiken. 't Is allemaal het eeuwen-oude, hopeloze tobben en krampachtige proberen. En dan moeten ze het zelf eens waarnemen en geestelijk aanschouwen hoe de vier verlossingswegen doodlopen op het kruis van Golgotha waar God Zelf *de* weg der verzoening heeft gewezen en geopend.

Er zijn ook andere boeken die betrouwbare hulp bieden in de beantwoording van de vraag naar de gelijkheid van de godsdiensten. De literatuur, in Engels, Duits en Hollands, wordt genoemd op blz. 86-88. Waarom eigenlijk niet aan het eind van 't boek?) Maar dit boekje is misschien het meest doeltreffend voor de meeste lezers, omdat het de Persoon van Jezus Christus plaatst temidden van de wereldgodsdiensten en omdat "dit boekje primair bedoeld is als een getuigenis en oproep tot een geloofsbeslissing".

Andrew Kuyvenhoven

125 JAAR SPOORWEGEN IN NEDERLAND

Een jubileumfoto ter gelegenheid van het 125-jarig bestaan van de Spoorwegen in Nederland. Terwijl de stad nog maar nauwelijks ontwaakt, staat het reizigersmaterieel reeds in alle vroegte gereed om van het Amsterdamse Centraal Station naar alle richtingen uit te rijden. Een gedeelte van de uitgebreide dienstregeling is hier in een plaat samengevat, waarvoor bijna alle treintypen zijn ingezet. Omvangrijke rangeermanoeuvres moesten hieraan voorafgaan.
V.l.n.r.: een E-loc van de serie 1100 voor de D-trein naar Italië; elektrisch materieel type 1946; E-loc van de serie 1200 voor de trein naar Bazel; elektrisch materieel type 1954; E-loc van de serie 1300 voor het bekende blauw getrokken materieel; de diesel-elektrische T.E.E.-Express; materieel 1936 (thans het oudste elektrische voor de reizigersdienst) met daarnaast de nieuwste aanwinst de T-4 1964 (treinstel toekomst, dat heden is geworden).

Het Koningschap ... slechts een sprookje?

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

Onlangs heeft Nederland weer zijn Prinsjesdag beleefd, de plechtige opening van de Staten Generaal door Hare Majesteit de Koningin, waarbij deze de richtlijnen van het komende regeerbeleid heeft meegedeeld. De gehele bevolking heeft door middel van radio en televisie het ceremonieel gebeuren meebeleefd. De volksmond spreekt telkenjare van: Net een sprookje.

Toevallig vond in Zuid Europa eveneens onlangs een indrukwekkende plechtigheid plaats, namelijk het huwelijk van de regerende vorst der Hellenen Constantijn met een Deense prinses. Al de pracht en praal van een huwelijkssluiting volgens de ritus van de Grieks orthodoxe kerk kwamen door middel van de televisie weer binnen het bereik van miljoenen kijkers. De jonge Koning en de nog in haar prille jeugd zijnde Koningsdochter, enige tijd vertoevende onder de bruidskronen, omstuwd door tientallen geestelijken in fantastische tooi en onder het meelevend oog van vele regerende vorsten en vorstinnen en andere adellijke personen, gekomen uit Europa en tot zelfs uit Zuid-Oost-Azië, waren hier bij het zinvol middelpunt van een schouwspel, dat wederom de bewonderende kreet kon ontlokken: Net een sprookje.

Is het koningschap slechts een sprookje? Maar is het dan niet merkwaardig, dat eveneens in dezelfde week de Minister van Binnenlandse Zaken prijzen uitgereikt heeft aan de winnaars van een prijsvraag, uitgeschreven door de monarchaal-democratische jongerengroep, die het pleit voert voor de monarchale staatsvorm, mits deze gebonden is aan de democratie; een ideaal, waarvan de vervulling haars inziens voor de toekomst van het nieuwe Europa van beslissend gewicht kan zijn? De leden van deze groep zijn zeker geen vereerders van het sprookje. Zij menen, en werkelijk niet op losse gronden, dat er in de monarchie elementen aanwezig zijn, die veel van de gebreken van de huidige democratische regeervormen kunnen opheffen. En als voorbeelden wijzen zij dan niet alleen op de Britse monarchie, maar ook op de Nederlandse, de Belgische, en de Scandinavische staatsvormen en ook op de constitutie van het Griekse rijk, dat zich plechtig noemt het rijk der Hellenen.

Wij willen dit nader bezien.

Velen menen, dat het Nederlandse koningschap opgaat in enkele constitutionele functies, vooral bij de wetgeving en bij de uitvoering. Voornamelijk bestaat de werkzaamheid van de Souverein dan in te waarschuwen, te adviseren en in het privilegie van geraadpleegd te worden. Voor het overige is de Landsvorst degene, die de belangstelling van de Regering vertolkt bij bezoeken aan belangrijke feiten op het gebied van economie, sociale zaken, wetenschap en kunst of bij vreugdevolle of droevige gebeurtenissen, waarbij de eenheid van de natie moet tot uiting komen. De Koningin wordt daarbij gesteund door de andere leden van het Koninklijk gezin.

Maar indien hierin de betekenis van de monarchie opgaat, dan blijft het toch vreemd, dat in de Nederlandse wetgeving, wij denken aan de wet op de Raad van State, de Postwet, de Kieswet, het wetboek van Strafrecht en het wetboek van Strafvordering en zelfs in de wet op de bevordering en ontslag van officieren telkens bijzondere voorzieningen getroffen worden, die er van uitgaan, dat het leven en de veiligheid van alle leden van het Koninklijk Huis, niet alleen van de regerende Vorstin of van de vermoedelijke Troonopvolgster van betekenis zijn voor onze staat. Jammer is het alleen, dat niemand precies weet, wie er behoren tot het Koninklijk Huis. Zo is er bijvoorbeeld verschil van mening over de vraag, of Prinses Irene na haar huwelijk nog tot het Nederlandse Koninklijke Huis behoort.

Maar hoe dit ook zij, het Nederlandse koningschap, mits verbonden aan het Huis van Oranje, is door een geschiedenis van eeuwen aan onze Staat verbonden. Dat is niet verstandelijk te verklaren, dat heeft men als feit te aanvaarden. En wie van mening is, dat er een God is, die alles, ook dit feit heeft geleid, erkent, dat God Nederland en Oranje heeft samengevoegd. En de verdienste van verschillende Oranjevorsten, wij denken aan Koningin Wilhelmina in het bijzonder, heeft bewezen, dat Oranje tot een zegen kan zijn voor Nederland.

En zo staat het ook als een historisch feit vast, dat de Oranjes bij hun arbeid sterk gesteund hebben op het Protestantisme, in het bijzonder, omdat de Protestanten geleidelijk steeds duidelijker getoond hebben de geestelijke verscheidenheid en de volkseenheid te handhaven.

In het licht van dit alles is het Koningschap voor Nederland geen fraai sprookje, maar werkelijkheid en Prinsjesdag accentueert telkenjare, dat de band tussen Vorstin en Vaderland door gezag en vrijheid realiteit is.

Nu ligt dat voor Griekenland geheel anders. Griekenland bevocht eerst zijn vrijheid op de Turken, nu honderdveertig jaar geleden. Het koos zich een Koning die na enkele jaren geen heil meer zag in zijn ambt en dus verdween. De Grieken zagen verder om naar een Koning en vonden een Deense prins. Deze had echter geen historische band met de Hellenen. Hij moest zijn koningschap verdienen. En inderdaad werd het grondgebied uitgebreid, in twee Balkanoorlogen, maar voordat deze geeindigd waren werd George vermoord. Toen brak de eerste wereldoorlog uit. Het werd een strijd voor of tegen de Entente van

(Vervolg op pag. 2)

VOOR DE FARMERS

BID EN WERK

De zomer van het jaar 1964 is weer voorbij, de herfst is weer daar en ook deze moet weer spoedig plaats maken voor de winter, gedurende welke onze farmers weer wat meer tijd hebben om te lezen en te luisteren naar het wereldgebeuren en ook naar hetgeen in eigen land en omgeving plaats vindt. Wij zijn zo druk op onze farm met zaaien en oogsten en hebben zoveel zorgen en beslommeringen gehad, dat wij er vaak niet aan gedacht hebben dat onze welvaart niet geheel afhankelijk is van ons eigen werken en zwoegen op de farm en dat vele andere factoren in onze menselijke samenleving een zeer grote rol spelen in ons bestaan, of in het al of niet kunnen bestaan op onze farm.

Hier wordt niet bedoeld onze afhankelijkheid van de grote Schepper aller dingen. Wij weten het immers dat regen en droogte, vruchtbare en onvruchtbare jaren, kortom voorspoed en tegenspoed van Zijn vaderlijke hand ons toekomen, zodat wij bij en voor alles de zegen van boven nodig hebben.

Alles wat wij bezitten, ook ons eigen leven, rust in Gods vaderhand. Voor de Christen is dit de grote en de enige troost in leven en in sterven. Doch de taak ons door God zelf gegeven op deze aarde en in onze samenleving is Bidden en Werken. Het is niet toevallig maar ook onder het bestuur van boven dat wij leven in een maatschappij, die door de vergevorderd techniek van deze eeuw zo gecompliceerd geworden is, dat wij allen op de wereld van elkaar afhankelijk geworden zijn. Dit beinvloedt ook ons dagelijks werk en ons bestaan als farmer.

De koop en de verkoop van hetgeen wij als farmer nodig hebben en produceren is vrijwel overal ter wereld in handen van de overheid.

Overal ontmoet men de drang om het nationale inkomen zo gelijkmatig mogelijk onder de bevolking te verdelen. In de communistisch georiënteerde landen is deze drang een dwang geworden, zodat het erop neerkomt dat iedereen knecht is en de staat de baas.

De praktijk heeft echter reeds geleerd dat een dergelijk systeem de produktie niet verhoogt, doordat elk persoonlijk initiatief dat de mens bezit, uitgeschakeld wordt. Het is zeer zeker ook een van de grote zegeningen van onze hemelse Vader dat wij in een land wonen, waarin onze persoonlijkheid niet uitgeschakeld wordt door een macht van boven, zodat wij nog in vrijheid leven en werken mogen. Dit brengt echter voor ons de plicht mee om niet alleen ons land te bewerken en ons vee te verzorgen, doch ook om ons een bestaan te verwerven voor ons gezin op de plaats die God ons gegeven heeft.

Daarom zullen wij ook moeten trachten om onze arbeid beloond te krijgen en een rechtvaardig deel van het nationale inkomen te ontvangen, en dat hebben wij nu niet, integendeel, het ons toegemeten deel daarvan als beloning voor onze arbeid op de farm komt steeds meer in het gedrang. Doch daarover de volgende maal.

C. Verburg,
Secr. van de Chr. Farmers Federation
R.R. 1, Wellandport, Ont.

Een preek van de Negerpredikant

Op 16 augustus j.l. heeft de bekende Dr. Martin Luther King, de predikant die bekendheid heeft gekregen door het negervraagstuk in de Verenigde Staten, in het RAI-gebouw te Amsterdam een predikatie gehouden. De vertaling van deze preek laten wij hieronder volgen. Wij hebben ons daarbij van commentaar onthouden, omdat het slechts onze bedoeling is aan onze lezers door te geven, hoe de negerpredikant in Nederland heeft gepreekt.

Rev. King's tekst was Lukas 11 : 5, 6: "Wie van u zal een vriend hebben, die midden in de nacht bij hem komt en tot hem zegt: 'Vriend, leen mij drie broden, want een vriend van mij is op zijn reis bij mij aangekomen en ik heb niets om hem voor te zetten', en dat hij, die binnen is, zou antwoorden en zeggen: 'val mij niet lastig, de deur is reeds gesloten en mijn kinderen en ik zijn naar bed; ik kan niet opstaan om ze u te geven.' Ik zeg u, zelfs al zou hij niet opstaan en ze geven, omdat hij zijn vriend was, om zijn onbeschaamdheid zou hij opstaan en hem geven, zoveel hij nodig heeft."

Die gelijkenis van die man daar in de nacht. Onze tekst is immers een deel van een gelijkenis (die wijst in de richting van de kracht van het niet aflatende gebed) ... die man ... heel laat krijgt hij een gast. Die gast plaatst hem voor een probleem. Hij moet hem iets te eten aanbieden. Maar het is midden in de nacht. Maar niet ver van zijn huis woont een vriend. Die vriend heeft vast wel brood.

In onze samenleving is het ook "midden in de nacht".... Voor ons vooral ook, in de Verenigde Staten, is dat duidelijk. U weet wat ik bedoel. Er is nood! Het is donker... donker als te middernacht... de nacht van de segregatie (rassengescheidenheid). En dan is er de klop op de deur van de mensen in de nacht, op de deur van de kerk. De kerk wordt op dit punt — en op andere — aangesproken... De kerk heeft de probleemstelling vaak ontdoken... heeft kwasi niet geluisterd... heeft drogredenen aangevoerd om toch maar te ontkomen aan een rechtstreekse behandeling van het probleem vanuit het Evangelie. En dan is juist door dat niet luisteren... dat niet op de kwestie zelf ingaan... de duisternis van dat middernachtelijk uur, de angst, de spanning daarvan, voor hen die in nood waren vergroot. Zoveel mensen... ze hebben immers naar gerechtigheid gezocht... hebben het brood der gerechtigheid gezocht... hebben erom geroepen... hebben in de duisternis op de deur geklopt... Niet alleen op de deur van de kerk. Er zijn ook andere instanties geweest, die niet hebben willen luisteren, die niet de gerechtigheid hebben willen bewerkstelligen.

Maar het is toch vooral de kerk... het schathuis van het brood des levens, die is aangesproken. De kerk heeft immers haar boodschap, haar altijd weer actuele boodschap te zeggen tegen de wereld.

Ik moet eraan herinneren dat ook op het sociaal-economische erf een woord van de kerk in het verleden broodnodig was. De kerk moest toen iets zeggen over de onderdrukking... over het aandeel, het hem rechtens toekomend aandeel van de arbeider in de opbrengst van zijn eigen werkstuk. Maar ook daarin is de kerk zo vaak tekortgeschoten.

Ik moet u herinneren aan de roep om de vrede, aan de klop op de deur te middernacht om vrede, vrede... Maar de kerk heeft ook lang niet altijd op tijd iets weten te zeggen... miste de profetische bezieling om de weg te wijzen, om het brood van de vrede te geven.

Zo is er voor de kerkdeur een menigte die klopt. Daar binnen moet men weten wat er gegeven moet worden. En ik wil zeggen dat die menigte vaak getypeerd wordt door grote teleurstelling... dat die menigte gefrustreerd is. Voor hen is het een donkere, een benauwende, beangstigende middernacht. Ze hebben het brood des levens nodig.

O... ik moet het u zeggen. De kerk, de kerk van God is zo dikwijls een teleurstellend huis geweest. Er werd niet opengedaan. Op sociaal-economisch gebied werd de kerk dan ook door velen gezien als de vriendin van de bezittende klasse. De kerk gedroeg zich ook, als het om de conflicten tussen de natiën ging, als de lakei van de heersers van die natiën. En zo was het, zo kon het gebeuren dat de kerk zich stilzwijgend neerlegde bij de status quo...: zoals het was, zo moest het maar blijven.

Zo toonde de kerk zich in die jaren die achter ons liggen niet bereid om open te doen op de klop op de deur te middernacht. Dit is uitermate tragisch. Dit is een tragedie voor de hele wereld. Want is het immer zo erg, dat zij die zou hebben kunnen opendoen, en het brood had kunnen geven, de deur gesloten hield. O, wat is dit erg voor het aangezicht van de Almachtige, die gezegd heeft: Houdt op met dat geoffer, zing eerst niet... maar laat het recht als water golven, en gerechtigheid als een immer vloeiende beek. Het profetische woord zegt ook dat het gebed... ja wat dan ook, nimmer in de plaats komt van het zich buigen op de eis der gerechtigheid des Heren. De Heer zegt immers: Heb gerechtigheid en vrede lief... barmhartigheid wil Ik en geen offerande. Ook breng ik u in herinnering de woorden van een andere profeet, die in de Naam van God zei: Ik heb een rechtszaak tegen u... ik treed als aanklager tegen u op... ik heb geen welgevallen aan die dingen dit gij doet, maar ik heb u gezegd wat goed is en wat ik van u vraag: niet anders dan recht te doen en getrouwheid lief te hebben en ootmoedig te wandelen met God.

Zijn we nu verloren? Neen. De kerk, Gods kerk, moet weer beginnen met te luisteren naar de klop op de deur te middernacht. De kerk moet zichzelf als kerk van God terugvinden. Een zichzelf terugvinden als Kerk van Jezus Christus midden in de nacht van deze tijd door de kerk is nodig. De kerk moet zien welke de problemen zijn, moet het Woord van God onderzoeken om te kunnen opendoen en het brood te kunnen geven.

Overal op de wereld zal de kerk haar positie verliezen indien zij niet getrouw het getuigenis van Jezus Christus in de situaties de noodsituaties, de oude en de nieuwe, laat horen. Dit is de grote uitdaging die in deze tijd met meer kracht dan ooit uit de klop op de deur, op de deur van de kerk, moet worden gevoeld. Zij moet erop voorbereid zijn mensen in al hun nood, zoals ze midden in de nacht aankloppen, te hulp te komen.

Er is nog iets anders in deze gelijkenis, dat ik u even wil laten zien. Het is namelijk zo, dat de man, na zijn eerste teleurstelling, voortgaat met dat kloppen op de deur van die vriend. Door dat volhouden, dáárdoor brengt hij de vriend er tenslotte toe de deur te openen.

Zo gaat het ook met de mensen en die ene hoop die ze nog hebben... met de mensen die op de deur van de kerk hebben gehamerd. Aanvankelijk zijn ze teleurgesteld geworden. Maar ze gaan door met kloppen.

Waarom toch? Daarom, dat ze weten, dat het brood des levens in die kerk is. Dat is wat de gelijkenis ons ook zegt. Waarom bleef die man immers kloppen? Hij wist dat zijn vriend brood in huis had. Ik wijs u dan verder op nog een belangrijk woord in de gelijkenis. Dat woord is onbeschaamdheid (ongepastheid, opvallende vrijpostigheid). Dat woord wordt gebruikt aan het eind, als er wordt opengedaan. De vriend zegt bij zichzelf: ik zal maar opendoen, in vredesnaam dan maar, want hij houdt niet op met kloppen. Daar heeft u het: dat volhouden met kloppen... dat is wat de mensen blijven doen. De vastberadenheid, het niet-aflaten... dat is het element waar ik uw aandacht voor vraag.

Als we nu onze verbeelding laten werken, dan zal er een streep komen te staan onder de verwachting van de man die daar te middernacht op de deur klopt, want, nogmaals, hij weet, als hij zijn vriend maar zover krijgt dat hij opstaat... het brood is er wel. Als hij in twijfel had verkeerd omtrent het antwoord op de vraag of er wel brood in dat huis was, hij zou zeker opgehouden zijn met kloppen. Zo, wil ik het zeggen, zijn er miljoenen, die, hoe dan ook, weten dat de kerk het brood des levens heeft, die in dit middernachtelijk uur kloppen... kloppen op de deur van de kerk.

Dat is het beroep dat in deze tijd op de kerk gedaan wordt... het beroep om Jezus Christus uit te roepen tot de Hoop der wereld en der mensen, in al hun ingewikkelde persoonlijke en maatschappelijke problemen. Want de nood is groot in het leven van velen. Ook vele jonge mensen kloppen aan. Ze zijn verbijsterd door de onzekerheid van het leven, verward door de dagelijkse teleurstellingen en ontgoocheld door de tegenstrijdigheden van de geschiedenis.

Sommigen zijn van hun school af of uit hun werk weggehaald en kregen de rol van soldaat opgedrongen. Hen moeten we voorzien van het verse brood van de hoop en hun de overtuiging schenken, dat God uit het slechte het goede vermag te laten voortkomen.

Sommigen worden gemarteld door een knagend schuldbesef, doordat zij hebben rondgedwaald in het rijk der relatieve waarden en zich hebben uitgeleverd aan de leer van de "zelfexpressie". Hen moeten we leiden tot Christus, die hun het verse brood zal bieden van de vergeving. En verder kloppen zij die, naarmate zij de avond van hun leven naderen, sterker worden gekweld door de angst voor de dood. Hen moeten we voorzien van het brood dat is het geloof in de opstanding ten eeuwigen leven, opdat zij mogen beseffen dat dit aardse leven maar een prenataal voorspel is tot een nieuwe geboorte. God heeft Zijn Zoon Jezus Christus gezonden. Hij heeft de prikkel van de dood weggenomen.

Zo zullen de mensen blijven komen te middernacht om antwoorden te vragen op hun problemen... om brood te vragen. Dat is de uitdaging waarmee de kerk in deze eeuw te maken heeft. En de kerk zal moeten opstaan en moeten zorgen voor deze antwoorden, en moeten zorgen voor het brood dat mannen en vrouwen zo wanhopig nodig hebben.

En dan is er nog iets anders in deze gelijkenis dat ook erg belangrijk is. De man, die op de deur klopte, die aanvankelijk teleurgesteld werd, maar die door bleef kloppen, was bezig te vragen naar het brood dat hem er doorheen moest helpen tot het ochtendgloren. Deze man realiseerde zich dat het middernachtelijk uur niet de permanente realiteit is. Maar dat op een of andere manier de morgen zou aanbreken. Het middernachtelijk uur is het moeilijkste uur. Het uur dat het moeilijkst is om door te komen. En het meest inspirerende woord dat de kerk zou kunnen spreken is, dat geen enkel middernachtelijk uur blijft, maar dat de morgenstond zal aanbreken. En dat zo de mens, die in het middernachtelijk uur om brood vraagt, mag uitzien naar de morgenstond. Het meest luisterrijke wat de kerk voor deze mens in nood in de duisternis van het middernachtelijk uur doen kan, is vandaag dat zij gaat zeggen: maar het middernachtelijk uur is niet blijvend! De morgenstond zal zeker komen! Met die hoop kunnen we de zielen die verloren dreigen te gaan, nieuw houvast aan het leven verschaffen. Dat is ook wat gebeurd is met onze voorouders, die slaven waren in de Verenigde Staten. Zij kenden slechts de dreigende zweep van de opzichter. Zij konden in dat middernachtelijk uur van dreiging en gebukt gaan onder de slavernij alleen maar zingen:

Nobody knows the trouble
I've seen,
Nobody knows but Jesus.

Maar daar komt dan ook achteraan, dat die benauwende middernacht niet is gebleven. En vandaag kunt u KERK zijn en deelnemende aan de strijd... juist nu, nu 't gaat om de menselijke waardigheid en de strijd daarom. Ik weet dat u daaraan denkt. Ik weet ook, dat u in deze strijd bidt voor degenen die onder liggen. Wij hebben zo vaak zelf daar midden in gezeten. Er zijn van die vreselike ogenblijkken van teleurstelling ook geweest, dat we echt niet wisten welke kant we moesten uitkijken, welke richting we moesten kiezen. Dat zijn voor ons die ervaringen van die middernacht geweest. Wij wisten ook niet of we ooit uit dat Egypte van rassendiscriminatie, van vernedering geleid zouden worden. Dat zijn onze ervaringen van het midden-in-de-nacht. Wij hebben ook onze tegenslagen gehad. Wij hebben zoveel meegemaakt, zoveel weerstanden die onoverkomelijk leken. Juist als we opkwamen voor vrijheid en gelijkberechtigheid met de liefde in ons hart. Er waren zoveel ogenblikken van geweld en haat. Als wij opstonden, geldloos, met liefde in ons hart, dan waren er zoveel ogenblikken van geweld en haat. Maar in de mist van die momenten van geweld en haat, dan werden we gedragen door de woorden van dat beroemde lied van de mensen die voor de rassengelijkheid in de Verenigde Staten vechten.

Het lied, dat zegt: "We shall overcome. Deep in my heart I do believe: We shall overcome". And I hope that we can sing that song, because we know deep down within that midnight will not last for ever. Somehow morning will come.

Er is iets in ons geloof, dat ons zegt, dat de nacht zal eindigen. Er is een wonderlijke zekerheid, dat de morgen komen zal. Er is iets in ons geloof, dat zegt, dat er dingen moeten gebeuren en dat er dingen zullen gebeuren... dat het nachtelijk duister zal verdwijnen. Het zal niet altijd duren! De morgen zal komen, dat zegt ons geloof.

De situatie herinnert ons dááraan dat het kwaad de hele gang van zaken schijnbaar onder zijn macht kan hebben en dat Caesar Augustus het paleis en het ganse rijk beheerst... dat hij zelfs bepaalt dat de Christus in Bethlehem geboren zal worden. Evenwel... Jezus Christus wordt geboren en Hij splitst de geschiedenis in twee gedeelten: een gedeelte vóór en een gedeelte nà Christus.

Zo wordt zelfs het leven van dezelfde Caesar Augustus gedateerd met als uitgangspunt de geboortedag van onze Heer Jezus Christus. Het herinnert ons dááraan dat de dood zelfs ook eenmaal koning leek te zijn op die vrijdagavond en die zaterdag. Ons geloof brengt ons echter de triomf van Pasen te binnen. Er is een opstaan uit de doden. En die opstanding is er dan om de duisternis weg te nemen en het licht glorieus tevoorschijn te brengen. Dat zullen wij moeten erkennen, dat we misschien wel bevreesd zijn geweest in de nacht, maar dat de vreugde gekomen is met de morgen.

Met dit geloof zullen wij in staat zijn de wanhoop uit te drijven en nieuw licht te brengen in de duisternis van pessimisme.

Met dit geloof zullen wij in staat gesteld worden de wanhopige verwarring in onze wereld te ontwarren en te veranderen in een prachtige eeuw van broederschap. Met dit geloof zullen wij in staat zijn dienend te bevorderen om te beleven wat de profeet zegt: er zal een gebaande weg zijn... elk dal worde verhoogd en elke berg en heuvel geslecht, en het oneffene worde tot een vlakte en de rotsbodem tot een vallei. En de heerlijkheid des Heren zal zich openbaren, en al het levende tezamen zal dit zien...

En wij gaan verder in de dagen die komen zullen, wetende dat de nacht niet altijd zal blijven, maar dat de morgen zal komen. Als wij dat geloven, dan zullen we ons best kunnen doen om deze dag, de komst van die dag te bevorderen en met alle kinderen Gods te zingen een oud lied met een nieuwe betekenis:

Vrij, vrij zijn we geworden.
Eindelijk vrij, dank zij God.

KOM NAAR BRAMPTON (ONT.)
(The Fastest Growing Town in Canada)
MET AL DE VOORDELEN DAARAAN VERBONDEN.
Praat of schrijf met
F. HARKEMA, Real Estate Agent for Harold S. Hare Ltd., 134 Queen Street East, Brampton.
IK HELP U GRAAG MET ZOEKEN NAAR WERK, EN BIJ DE EVENTUELE AANKOOP VAN UW HUIS. OOK BEHULPZAAM IN HET VERKRIJGEN VAN EEN NIEUWE HYPOTHEEK.
Phone 451-2327
or 451-2390

H. KREEFT, C.A.
CHARTERED ACCOUNTANT
•
LICENSED MUNICIPAL AUDITOR
•
968 EXMOUTH STREET
SARNIA, ONT.
ED 7-8559

TRAVEL OK TOURS
REISBUREAU
Miss J. v. d. Spek
O. K. JOHNSON & CO., LTD.
Toronto: 697 Bay St. EM 6-9488
Barrie: 107 Dunlop St. PA 6-6525
Sarnia: 125 N. Front ED 6-6169

E. M. JAARSMA HAARDEN
GAS - KOLEN - OLIE
Prijzen vanaf $ 170.00
Voor verdere inlichtingen
L. Kouwen
258 Weir St. North
HAMILTON, ONTARIO
Tel.: LI 9-5715

VAN'S MOVING & CARTAGE
Owned and operated by J. Vander Wal.
• TRUCK LEASING
• TRACTORS AND TRAILERS
• STAKE TRUCKS
223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

All kinds of FARMS and BUSINESSES for sale in the Niagara Area - Welland, St. Catharines, Niagara Falls, Wellandport, Wainfleet.
GEO. DUGAN Realtor
18 King, WELLAND, Ontario
732-7517

HET KONINGSCHAP

(Vervolg van pag. 1)

Frankrijk, Engeland en Rusland. De Koning ging niet ver genoeg in zijn strijd tegen Duitsland en zo werd hij gedwongen afstand te doen. Griekenland werd praktisch een republiek en toen de naamkoning Alexander stierf, terwijl Griekenland in Klein-Azië tegen de Turken streed, riep men de afgetreden koning terug, maar na een verpletterende nederlaag geleden te hebben, deed Constantijn afstand en Griekenland werd een republiek — 1924. Twaalf jaar hield deze het uit, maar nadat de volksleider Venizelos zijn gezag ernstig zag verzwakken, riep men George II tot Koning uit. Deze beleefde eerst vernietigende partijtwisten, daarna de bezetting tijdens de tweede wereldoorlog en de communistische revolutie daarna. Hij stierf in 1947 en werd opgevolgd door zijn broeder Paul, die onlangs overleden is. Ook deze had te kampen met burgertwisten, zelfs burgeroorlog.

Als gevolg daarvan werd de aloude Griekse vrijheid ernstig beperkt. Voor een constitutioneel bestuur was weinig ruimte, hoewel artikel 21 van de grondwet Griekenland tot gekroonde democratie heeft verklaard. Want Griekenland staat nog altijd op voet van gewapende vrede met de Bulgaren over de grens met Macedonië. Thans is de verhouding met Turkije zeer slecht geworden door het geschil om Cyprus. Nog steeds wordt het land verscheurd door partijtwisten en vaak is de partijleider, die in de meerderheid is, meer dictator dan parlementair minister. Bovendien is de economische toestand zeer slecht.

Overzien wij dit alles, dan is het duidelijk, dat dit huwelijk niet thuis behoort in een sprookje. Constantijn en Anne Marie zullen een zeer moeilijk leven tegemoet gaan. Moge aan dit vorstenpaar de wijsheid geschonken worden, om dit volk met zulk een roemrijk verleden te kunnen leiden naar een toekomst van vrede en geluk.

Mr. L. W. G. Scholten.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

Beelden van en uit

NEDERLAND

☆

ZUILEN EN MILJARDEN

De Geuzen, scheldnaam, erenaam!

De zuilen, scheldnaam, erenaam?

"Eerst also 't aengaet de glorie van God ende de rust van de arme geloovigen in 't Nederland, so sal een iegelijk van hen aan een sijde zetten alle ambitie ende eigenbaet" — zo luidde het bevel van Willem van Oranje aan de Watergeuzen.

En toen gingen de kromstevens en boeiers er op los.

Geloof maar dat deze ruwe klanten, die met een boete bedreigd werden als ze 's morgens en 's avonds de Bijbellezing aan boord niet bijwoonden, niet zo'n heel beste naam hadden bij het Nederlandse volk van toen. Er zullen er velen geweest zijn, die **goed hun** broodje hadden, die niets van die onruststokers moesten hebben. De "glorie van God", jawel! met een gerust en gezapig leventje, zoals vandaag in de Nederlandse welvaartsstaat. Doch die Watergeuzen deden iets, dwars tegen de goede orde in. Zij veroverden Den Briel en daarmede werd de kamp om de gewetensvrijheid in Nederland ingeluid.

De zuilen, d.w.z. voornamelijk de Christelijke organisaties in Nederland, speciaal op het gebied van radio en televisie, zijn velen een ergernis. Een dagblad als *De Telegraaf* stookt dit vuurtje dagelijks en zoals in de vorige eeuw de liberalen, zo achten deze "breeddenkende", zwanger van algemene kreten gaande mensen, zich de ruggegraat van het Nederlandse volk. Er zijn er heel wat die huilen met de wolven in het bos, ook mensen, van wie men op grond van hun opvoeding en godsdienstige overtuiging beter mocht verwachten. Men begrijpt blijkbaar niet, dat het niet alleen gaat tegen de Christelijke organisatie op het gebied van radio en televisie, doch straks evenzeer tegen de Christelijke school, de Christelijk-politieke partijen en elke activiteit, die een eigen grondslag en karakter draagt.

Dat de Tweede Kamer bij de behandeling van de Anti-Remwet niet door de knieën is gegaan en zich niets van dit kabaal heeft aangetrokken — de liberalen uitgezonderd, die in concurrentie met de Koekkoekmannen, dingen om de gunst van de 400.000 abonné's van De Telegraaf — is althans nog een gelukkig verschijnsel.

Een bepaalde kongsi, met een bekend scheepsbouwer aan het hoofd, had op eigen gelegenheid buiten de driemijlsgrens een televisiestation neergezet en pikte daarbij een aan Nederland toegekend kanaal in, om op deze wijze het omroepbestel in ons land te doorbreken en de reclame, die natuurlijk voor de dubbeltjes moet zorgen, een uitweg te bieden.

We hadden reeds een onwettige uitzending van het schip "Veronica" en daar kwam nu de "Televisie-Noordzee" (R.E.M.-eiland) bij.

Reeds eerder was de commerciele televisie in de Kamer aan de orde geweest. Natuurlijk zal men de reclame in dit communicatiemedium niet kunnen weren. Daarover is men het wel eens. Men verbiedt de kranten ook niet om advertenties op te nemen. Doch wat men niet wil — en het lijdt geen twijfel, dat de grote meerderheid van het Nederlandse volk deze mening deelt — is, een situatie zoals men die in Amerika en ook in Canada kent. N.l. dat machtige concerns de grootste zeggenschap hebben in de verzorging van de culturele programma's en deze doorspekken met hun reclame voor sigaretten, bier, ham en wasmiddelen, om slechts een paar te noemen.

Wij hebben in Nederland geen net van kleine en grote particuliere stations, die met reclame-opbrengsten hun onderneming in stand moeten houden. Er is feitelijk een omroep- en televisiebestel, waarin een gezamenlijke omroep en vijf "zuilen" zullen participeren.

Als de reclame daarbij ingeschakeld moet worden zijn verschillende mogelijkheden aanwezig, temeer waar men straks over een drietal "netten" de beschikking heeft. Doch daarbij zal de reclame een ondergeschikte plaats moeten blijven innemen, die zich niet inlaat met de eigenlijke programma's. De keerzijde is, dat iedere bezitter van een radio- en televisietoestel een niet onbelangrijk bedrag aan "luister- en kijk"-geld moet betalen.

De "zuilen" zullen natuurlijk wel wat water in de wijn moeten doen, niet door hun programma's alsmaar meer gelijk te schakelen voor wat de Christelijke omroepverenigingen betreft, eigen karakter en roeping prijs te geven, doch wel zo, dat zij geen monopolie kunnen opeisen.

Reeds nu wordt door de Regering zendtijd beschikbaar gesteld voor bepaalde doeleinden, doch de politieke partijen, die hierin ook delen, verstaan nog weinig de kunst om dit op een goed niveau te verzorgen.

Het merkwaardige is, dat de communisten daarvan uitgesloten zijn — wat ten aanzien van deze Moskouse satellieten begrijpelijk is — terwijl de Pacifistisch-Socialistische partij, die het pad effent voor de communisten, daaraan wel deel heeft.

Ook als dus de "REM" en "VERONICA" straks uit de ether verdwijnen, is ook in ons goede vaderland het radio- en televisieprobleem nog niet tot een bevredigende oplossing gebracht.

Een verblijdend teken is, dat de Nederlandse Christelijke Radio-Vereniging, in tegenstelling met andere, o.m. de Katholieke, geen ledenverlies constateerde. Integendeel, haar aantal steeg met 7.600, terwijl de K.R.O. 18.000 verloor.

Doch belangrijker is, of de N.C.R.V. haar scheldnaam als erenaam kan vestigen. Daarbij komt het in de eerste plaats aan, ook in de uitzendingen, op de glorie van God en de (gewetens-)rust der gelovigen.

• • •

De Gouden Koets heeft weer geschitterd in de herfstzon.

De troonrede was een duidelijk exposé van het Regeringsprogramma en de miljoenen-(miljarden-) nota en de toelichtingen op de afzonderlijke begrotingen der departementen, geven daarvan de uitwerking.

Daarin zijn beide aanwezig: lokaas en een bitter drankje!

Lokaas in de toekenning van een welvaartsvast ouderdomspensioen met ingang van 1 januari a.s. te brengen op f3.450,- voor gehuwden en f2.478,- voor ongehuwden, voorts een verhoging van de weduwen- en wezen-pensioenen.

Het bittere medicijn is het uitstellen van de belastingverlaging, naar het woord van Kamerlid Roolvink — die vicepresident werd van de A.R. Tweede Kamerfractie — de beste loonsverhoging, omdat geen invloed tot verhoging van de prijzen ervan uitgaat.

De Staat zal nu uit de openbare middelen een bedrag moeten bijpassen om de verhoogde pensioenen te kunnen betalen.

Tevens gaat de premie omhoog, wat speciaal zwaar drukt op de kleine zelfstandigen. Een middenstander met een matig inkomen van f8.000,— zal naast allerlei belasting niet minder dan duizend gulden per jaar aan premie moeten betalen. Daar staat tegenover een redelijke uitkering aan zijn vrouw en minderjarige kinderen, als hij komt te overlijden en een voorkomen van het verschrikkelijkste wat er in een mensenleven is: armoede in de ouderdom.

Het zijn ongelofelijke bedragen, die de Staat per jaar uitgeeft en door de burgers als belasting en accijnzen laat opbrengen. Voor 1965 worden de uitgaven geraamd op 14.754 miljoen gulden, de inkomsten op 14.026 miljoen. Alleen de luister- en kijkgelden, worden geraamd op 121 miljoen gulden, de belastingen op inkomen, winsten en vermogen op f7.379 miljoen.

Er is tegenwoordig een neiging om het verleden, vooral de generatie en de leidslieden in de periode tussen de beide wereldoorlogen, fel te critiseren. Speciaal de crisis-politiek moet het ontgelden. Merkwaardig daarbij is, dat de meeste schrijvers geen enkele poging doen om de werkelijke feiten van die tijd te doen spreken. Men doet zelfs geen poging om ze te kennen.

Zij die menen het leven te kunnen beheersen, zouden van een koude kermis thuis komen als er toestanden ontstonden, ook maar half zo erg als in de jaren dertig.

Wij geven nu als Staat bijna 15 miljard gulden uit en Sijmen betaalt. De hoogste inkomens mogen 70% en meer bij de fiscus inleveren.

In 1933 was het totale bedrag der Rijksuitgaven teruggelopen tot f572 miljoen, dat is het 26e deel van vandaag. De middelen uit de belastingen etc. verkregen, waren niet voldoende om de begroting sluitend te maken.

Wat zou er vandaag van de Defensie en van Onderwijs, waarvoor tesamen f6.215 miljard uitgegeven wordt, terechtkomen, als de crisisorkaan weer over de wereld gierde? En toch maar raak critiseren! Het is nog daar aan toe, als een journalist, nauwelijks droog achter de oren, een boek schrijft als "de Parade der mannenbroeders", doch het is een slecht teken als dit boek door "onze" mensen gekocht wordt en men daar heerlijk bij zit te gnuiven.

Het is niet overeenkomstig het bevel van Willem van Oranje en niet in harmonie met het negende gebod!

Cn.

Den Haag, Herfstdag 1964.

De strijd om de "Remwet" is gestreden: na afloop van de stemming wordt Minister Bot gefeliciteerd door het V.V.D.-Kamerlid mevrouw Van Someren-Downer; op de achtergrond is Minister Scholten in gesprek met het V.V.D.-Kamerlid Mr. Berkhouwer.

P. De Haan & Zonen

AUTOHANDEL, REPARATIE, SERVICE & BENZINE

FINA STATION

1590 MAIN ST. W.

Hamilton

JA 9-7944

of

FU 3-7380

Zondags gesloten

Fleurs de Hollande

BOLDOOT

ANNO 1789

PARFUM - EAU DE PARFUM - EAU DE COLOGNE

SAVON - POUDRE

Alleen vertegenwoordiger voor Canada:

FRED R. VANDERVELDE, P.O. BOX 194, HAMILTON, ONT.

Standaard uitrusting: een banklening

Het is bijna een standaard gewoonte voor de mensen geworden om naar hun bank te gaan voor de financiering van auto's of andere gezins-noodzakelijkheden. U hebt wellicht eveneens ontdekt, dat het een goede gedachte is om te lenen, daar waar U spaart. Het is vaak eenvoudiger, omdat de bank U reeds als een spaarder kent. En het is misschien ook wel voordeliger, omdat bankleningen goedkoop zijn. Indien U geld wilt lenen of geld wilt sparen, of voor welke andere bankzaak ook, dient U naar een plaatselijk erkende bank te gaan. Het is de enige plaats, waar U *al* Uw bankzaken kunt afdoen, onder eenzelfde dak.

DE "CHARTERED BANKS" DIENEN WAAR U WOONT

Met 5.650 bijkantoren, verspreid over geheel Canada, brengen de (chartered) banken alle bankzaken binnen ieders bereik.

EEN VERZOEKSCHRIFT AAN DE PROVINCIALE REGERING VAN MANITOBA

In het begin van dit jaar hebben wij een verzoekschrift afgedrukt, dat de Ontario Alliance of Christian Schools had ingediend bij de Ontario Committee on Taxation (zie C.C. van 28 febr. '64, pag. 4)

Thans heeft de Greater Winnipeg Society for Christian Education zich tot de Manitoba Legislature gewend met een verzoekschrift.

In de overtuiging dat velen onzer lezers zich voor dit correcte en overtuigende verzoekschrift zullen interesseren, drukken wij dit hier in extenso af:

BRIEF SUBMITTED BY THE GREATER WINNIPEG SOCIETY FOR CHRISTIAN EDUCATION TO THE SPECIAL COMMITTEE OF THE LEGISLATURE APPOINTED TO CONSIDER THE ADVISABILITY OF INTRODUCING A PROGRAM OF SHARED SERVICES

The Greater Winnipeg Society for Christian Education **wishes to** present its considerations concerning the advisability of introducing a program of shared services as this program is outlined in the address of Premier Duff Roblin **(Hansard, February 10, 1964) and as presented in the Working Pa**per of the above-named Committee.

The Greater Winnipeg Society for Christian Education is a Manitoba organization whose stated purpose is "to maintain a school or schools for the daily instruction of the children of the members . . . directed toward the end that these children may occupy their place worthily in society, church and state." This purpose is carried out under the guiding principles set forth in the letters patent as follows:

a. That all things have been created to the end that the Triune God may be glorified in and **through them.**
b. **That God by His wise cove**nant arrangement has appointed the parent to be re**sponsible for the training of** the child to the end that God and His glory shall be central and supreme in life's total experience.
c. That the training of the child shall be continued under parent's responsible supervision in **a school that carries out the** basic God-honoring God-centered program begun in the home.

The Society is incorporated under The Companies Act and presently maintains and operates the Calvin Christian School at 245 Sutton Ave., North Kildonan.

The Society addresses itself to a consideration of the "advisability of introducing a program of shared services" not so much from a practical approach, but rather in the light of the principles involved.

In the presentation and consideration of these principles, as they bear upon the advisability of introducing a program of shared services, we endeavour to address ourselves particularly to the underlying principles of the program as set forth by Premier Roblin. We understand that the Working Paper of the Committee is intended to be a further elucidation and application of the basic principles and broad outline of the Program found in the above-mentioned address of Premier Roblin.

We consider critically the advisability of introducing a program of shared services as proposed under these heads:

A. The "Three Principles" in the **Perspective of History.**
B. Church and State in Education.
C. Parental Prerogative in Education.
D. **Education and Religion.**

and in conclusion propose that the Government, rather than providing that private schools share the services of the public schools, provide for the guarantee of the rights of the parents of the Province to share equally the services of their Government to whatever extent these services are granted to any for the education of the children in this Province.

A. The "Three Principles" in the Perspective of History:

The "shared Services" proposal of the Roblin Government makes a direct appeal to history. We are happy for this appeal. History has much to say to the present that is instructive and helpful. We are grateful to read in Hansard of February 10, 1964, page 25, "Few of us wish this question to become a matter of issue between political parties." We judge that the Government is **insisting at** this point that the matter at issue is a matter of principle — a matter which can be decided only on the basis of principle. Principles, of course, cannot be decided, cannot be determined simply by the will of the majority.

Yet, as we further consider the statement, "looking back from the vantage point of 1964, I believe three main principles stand out as basic to the settlements of 70 years ago", followed by a statement of these "principles", we **find that political decisions, born** out of the heat of controversy, have been elevated to principles. It must be noted that the "shared services" proposal, as present by Premier Roblin, introduces each "principle" with the statement, "it was decided". These are clearly decisions that were made. Can they, may they, then, be used as a principal base for further legislation?

Were one to follow this line of logic consistently, the conclusion must inevitably follow that the decisions of 1871 were also principles. We then find ourselves confronted with two sets of principles for educational policy, which stand, at least in part, diametrically opposed to each other.

The principles involved in this issue must transcend and must predate the political decisions which flow forth from them. These principles must be sought in that which stands above the Government of Manitoba. One such is the Constitution, The Manitoba Act. We note that Mr. Roblin has made this appeal in the last-named "principle". Beyond this, appeal can only be made, we humbly submit, to the unchangeable laws of God as they are given for His creation. We fear that the Government's appeal to the legislation of 1890 as principial base for its present proposal is, in effect, throwing the whole "Manitoba School Question" into the political arena. Following this method, all that is needed to disprove these "principles" is another and contrary political decision. Thus any protest against the **status quo** is self-defeating, **unless** one can convince the majority of voters to the contrary, as was done in 1890. This is our dilemma if we ask history to create principles for us.

It is true that within history certain practices are made secure by constitutional **guarantee. The** "shared services" proposal appeals to this in support of its third "principle". Section 22 of the Manitoba Act sought to do pre**cisely this. The Manitoba School** Act of 1871 translated this into the law of the land. We would submit that such practices then become guaranteed rights which cannot be abrogated by later legislative acts. This may only be accomplished by constitutional amendment.

Whether the legislative acts of 1890 relative to education were **intra vires** or **ultra vires** to the legislative assembly of Manitoba **we must needs leave to the courts.** Strong arguments have been ad**duced for both positions. But the** intent of Section 22 of the Manitoba Act, as guaranteeing to the minority at least as much as was guaranteed to the minority in Ontario and in Quebec is recognized even by the opponents of "sec**tarian education".** We readily grant that the Manitoba School Act of 1871 was not as easy of administration as is the Public School Act of 1890. This, however, is not a principal but a practical and administrative problem.

We note with appreciation that Mr. Roblin declares that under Section 22 of the Manitoba Act the right to establish private schools of their own choosing, such schools, however, to be supported entirely by private resources". That Section 22, subsections 2 and 3, guarantee more than this has been made clear by the decision of the Privy Council on January 29, 1895. We know that we are rehearsing history that is familiar to you all; yet we would remind your body that on March 19, 1895 the Governor-General in Council issued a remedial order which required the Government of Manitoba "to modify the school act of 1890, so as to restore the right . . .". This right of which the Privy Council and the Governor-General in Council spoke concerned grants and taxes. This order was not heeded by the Government of Manitoba and remedial legislation was introduced in the Parliament of Canada under subsection 3 of Section 22 of the Manitoba Act. This legislation died — not on the basis of principle invoked, but — on the basis of throwing the matter into the political arena. The **right** of the minority was decided by **invoking** the power of the majority. By this series of events subsections 2 and 3 of Section 22 of the Manitoba Act have become a dead letter.

We have indicated that principles stand above and before any political decisions that flow forth from them. That political decisions (decisions made by appeal to the people and therefore to a majority decision) cannot create principles. That the "three principles" declared to be basic to this shared services proposal suffer from that weakness in large measure. That the principle of the right of the citizens to receive that which is constitutionally guaranteed to them has been nullified by making it an issue between political parties, thereby invoking the power of the majority.

We would plead now, when appeal is being made to principles, accompanied by an appeal to keep this question out of the political arena, that your Committee and, in turn the Government of Manitoba, first look beyond the point at which this was reduced from a principial guarantee of rights to political decision.

Let us truly re-assess the principles involved once more.

B. Church and State in Education.

Mr. Roblin in his statement to the House refers to "separation of Church and State" as a "principle" basic to the decisions of 1890. It is true that in Manitoba there was close interaction of Church and State in the area of education before 1890. It is also true that in 1890 a certain disengagement of Church and State in the field of education took place. The Legislature of the Province of Manitoba passed two Acts which effectively abolished the "denominational" school as an established, tax-supported school. That the majority of the Legislature favoured this new legislation because they adhered to a teaching of "separation of Church and State" is well possible. Furthermore there is no doubt that "Church" and "State" each have their own sphere of operation and to that extent should be "separate". Thus the principle of "separation of Church and State" has often been applied rightfully and properly.

The Legislation of 1890, however, cannot be justified with an appeal to "separation of Church and State". For "1890" did not mean that both "Church" and "State" withdrew from education, or were reduced to a more modest place in education. Rather, it meant that only one of the two, viz. the "Church" was removed from public education. The "Church" was forced to yield to the "State". And the "State" became involved in education much more directly than it had ever been in the history of Manitoba.

The legislation of 1890 fosters the idea that education is properly the prerogative of the "State". If that were so it would mean that also the objectives of education should be formulated merely in terms of its service to the "State". But we do not think either "Church" or "State" to be the primary patron of education. That a public school should not be a "Church"-school ("denominational school") but a "State"-school is a false dilemma. The right of the parents in the education of their children is prior to the authority of the government, as we hope to set forth presently. We prefer a certain disengagement of both the "Church" and the "State" from the realm of education, so that the school can come into its own as an institution which is neither "Church" nor "State" but a distinctive sphere of life which is most closely related to the home.

Therefore it cannot be maintained that the government compromises its "neutrality" with respect to "religion" when it recognizes a school which is committed to the teaching of a particular religion, or, for that matter, which maintains a certain connection with a Church.

C. Parental Prerogative in Education.

Our Christian schools are distinctive in that they acknowledge the biblical principle of parental responsibility in education. They honour the fact that the parent-child tie — the most determinative in earthly life — should carry over in the total education of the child. They also honour the fact (and this is even more pertinent) that God places the responsibility for the education of the child upon the parent.

1. The parents were commanded as early as in the days of Moses "to teach the will of God diligently to their children". This was a fulltime task for the parents. They were to carry it out "sitting in the house, walking by the way, lying down and rising up" (Deuteronomy 6:7). In fact, the entire revelation of God emphasizes that children belong to the Lord and that He entrusts them to care of the parents who in turn are to teach them "the fear of the Lord". In the New Testament we read: "And ye fathers, provoke not your children to wrath, but bring them up in the nurture and admonition of the Lord" (Ephesians 6:4).

Today in most cases the parents do not carry out this educational mandate directly, but rather through the agency of the school. Either the parents delegate their educational task to the Church (parochial school) or to the State; or, failing that, either the Church or the State takes an initiative to provide this education on their behalf. But neither the Church nor the State are charged with the responsibility of educating the children; it is the prerogative of the parents.

In order to carry out the mandate Calvin Christian School was established by Christian parents as an extension of the home. The parents form a school society, which elects a board. The board is in charge of appointing teachers, the supervision of work and managing of finances. The parents, through the board, see to it that proper educational standards are maintained. The academic standards of our schools are open for inspection by the Government.

2. The accepted social order endorses the principle that parents are responsible for their children. If a minor child becomes delinquent then not the government nor the school but the parents are held responsible for the child.

3. From a practical point of view the "State" can never act as an educator. The "State", because it represents a diversity of religious outlooks, would be forced to be neutral with regard to religion. Neutrality, however, is but a theoretical concept. Whoever is silent about God, The Creator and Redeemer of the world, denies Him.

Education deals with facts. All facts (history, science, etc.) must be presented in a definite, religious framework and they must be interpreted. The Christian learns from the normative Word of God that all facts are meaningful only in the light of the redemptive work of Christ, Who reconciled all things to Himself, whether they be things on earth or things in heaven (Colossians 2:20). A refusal to acknowledge this biblical principle renders education totally meaningless for the Christian.

With gratitude we took note of the fact that Mr. Roblin gives some recognition to the parental prerogative when he formulates the "third principle" as follows:

> "Third, it was decided that parents were at liberty to enroll their children in private schools of their own choosing, such schools, however, to be supported entirely by private resources".

Also in the working paper under the heading "Association for Original Agreement" number 2 on page 4 similar recognition is accorded when it is stated that "such a decision is basically a parental decision". The fact that there is no compulsion to attend a public school honours the freedom of parents to enroll their children in the school of their choice. We regard it as a hopeful sign of progress that the language of parental choice is being increasingly used in connection with the "Manitoba School question". This is the more significant since the legal and historical documents bearing on this question are devoid of this terminology, largely because of the way the question presented itself at that time. Yet in all developments the parental prerogative has been tacitly assumed. Therefore it is refreshing to have this parental priority so clearly enunciated as was done in the formulation of the third "principle" as stated by Mr. Roblin. We are convinced that recognition of the parental prerogative in education would serve toward a solution of the "Manitoba School Question". The parental prerogative does not only extend to the freedom of parents to enroll their children in private schools: it also includes the freedom of parents to establish, maintain and control private schools. We feel co-responsible for the education of all Canadian children; and we gladly pay our share toward that cause. But we fail to see why our schools should be deprived of our proportionate share of the educational public funds. The government may not give unfair economic advantage to one type of school by withholding funds from others. Yet that is what the government of Manitoba does. In that way the government of Manitoba becomes involved, not in the "establishment" of a Church, but in the establishment of a public religion-of-education. Such religion may be labelled "non-sectarian", it may be called "neutral", but a religion it is. This leads to our objection.

D. Education and Religion.

The public school as established in Manitoba is based on the principle of the "neutrality" of education. Religion enters into education in the public school as an additive. Recognition of God is only incidental, and is confined to the narrow limits of "religious exercises" and, when desired, half an hour of "religious instruction" at the end of the schoolday. The assumption underlying this arrangement is that the subjects of the curriculum can be taught without religious directives or aims. Christian religion is not an integral part of public education, but somewhat of a fringe benefit. It complements an otherwise secular curriculum. Thus a dualistic view is at the heart of the public school. Education is divided into a large neutral core plus a religious fringe. This fringe is of necessity regarded as "sectarian". This is evident from the very wording of s. 250, c. 215 of the Manitoba School Act which reads:

> "Public schools shall be entirely non-sectarian, and no religious exercises shall be allowed therein except as provided in sections 251 and 252 R.S.M., c. 215, s. 250."

The implication is that all religious exercises are sectarian; and from there it is only one step to the assertion that all religion is sectarian. Thus the dualism of the public school has a secularizing tendency. The extent to which this secularization will in fact penetrate education may differ; restraint and moderation may be exercised. But the trend is present in the very structure of the public school.

The "shared services" plan is an invitation, a bona fide offer, to come and share the education of the public school. A private school, in order to make use of the courses and services of the public school, must decide which courses their pupils can "safely" take at the public school. In other words, it is asked to state concerning certain subjects that it makes little or no difference whether such subject is taught in a secularizing way or not. Thus the private school would allow the same dualism within its own school which is the objectionable basis of the public school.

Our Christian school is founded on the principle that all of life is religion. That, therefore, in all education God should be recognized as Creator and Redeemer, "Of Whom, Through Whom, and unto Whom are all things". All education should proceed out of, flow forth from the Christian faith. By accepting a program of "shared services" we would seriously weaken our witness by compromising our principles. We regret that the proposal offers aid to the private school only to the extent in which it is willing to conform to the secularizing dualism of the public school. The sharing of services is, no doubt, offered in a sincere effort to create greater harmony; yet in its sincerity it shows an unnecessary predilection for the structure of the public school, and a lack of proper understanding of the reasons why the Christian parents wish to maintain Christian schools for the Christian education of their, and other, children.

SUMMARY AND CONCLUSIONS.

A. Our Conclusion is that it is inadvisable to introduce a program of "shared services".

This conclusion is based on the following principial grounds:

1. this program of "shared services" is based on a for us unacceptable interpretation of the history of education in Manitoba (see A above).
2. this program of "shared services" gives credence to the false theory that the government ("The State") is the supreme human authority on education (see B above).
3. this program of "shared services" withholds recognition to the parental prior right in education (see C above).
   this program of "shared services" is too exclusively bound up with the secularizing dualism of the public school (see D above).

For these reasons we feel constrained to state that, even if such a program of "shared services" became law, we could not accept any of the services offered on that basis.

B. At the same time, however, we maintain that we have a right to a proportionate share of the educational services for which taxes provide. This right is based upon the parental prerogative in education, and is a matter of the God-given mandate of government to establish equal justice for all; it is in keeping with the spirit of the constitutional guarantees of section 22 of the Manitoba Act. For this reason we would accept some of the "services" outlined in schedule "B" of the Working Paper, if they were granted as a right, and were dissociated from the objectionable basis of the "shared services" plan. Of the services mentioned in schedule "B" we would particularly single out items (1) transportation, (2) authorized textbooks and (10) use of services at a Child Guidance Clinic as being capable of being offered forthwith apart from any association of private schools with public schools. Although we appeal for full justice we would be pleased with the limited recognition of right which the granting of such "services" would imply.

C. Finally, we would appeal to the Government to establish justice and true religious liberty in the sphere of education. We would submit that there is no principle which stands in the way of such legislation.

The Constitution of Manitoba, the Manitoba Act, certainly does not prohibit such action. In fact, it must surely be granted by all that this Act encourages just such action. We would remember with you that Section 2 was included in the Manitoba Act for precisely this purpose.

The legislative acts of 1890 certainly cannot prohibit such action. Manitoba has already proven through extensive litigation that such action would be **intra vires** to her Legislative Assembly. Otherwise the Public School Act of 1890 would have been declared **ultra vires** by the courts and therefore unconstitutional.

The Report of the Royal Commission on Education has clearly indicated in their argumentation and recommendations that there is nothing that stands in the way of such legislative action. In fact, it has indicated some cogent reasons for doing just this.

Positive action by the Government in the direction we here suggest will indicate that principles outweigh expediency in her decisions. We remember with you that sound educational policy that flows out of principle, sees the home as the primary responsible agency for the education of children. The type of legislation we suggest (that of establishing direct and equal financial assistence to private schools as a right of the parents) will encourage rather than discourage the home in the recognition and assumption of this responsibility.

By the action we suggest the Government will make clear her desire to provide justly and righteously for all her citizens under her jurisdiction. The Government has already indicated by the use of her power to tax and distribute the funds of her citizenry that the support for the education of the children is that which contributes to the common ideal. We plead that she sees also that in her distribution of these funds she has failed to recognize the contribution that is made by the private schools in which parents have taken seriously their own responsibility for the education of their children. In doing so, these parents have acted from conviction. This should be abundantly clear when it is recognized that to date they have done so as an additional financial burden above and beyond their contribution toward the education of the children of this Province.

May we submit that this Province, in her further development under God, is in need of men and women of conviction. Conviction which is not willing to deprive their children of education in which these convictions are embodied, even if this necessitates considerable financial outlay. Yet conviction, which, at the same time sees the justice of pleading with the Government not to endanger such principles by placing them under the necessity of a double educational tax burden.

The Government does not stand in need of a mandate from the people for this action. She stands under the mandate of God to deal justly and righteously, under the mandate so to rule that she may encourage a constituency who are men and women unwilling to sacrifice principles for any reasons whatsoever.

It is our sincere wish that your Committee, the Government and the Legislative Assembly may receive wisdom and courage from our God, "Righteousness exalteth a nation . . ." (Proverbs 14:34).

All of which is respectfully submitted,

THE GREATER WINNIPEG SOCIETY FOR CHRISTIAN EDUCATION.

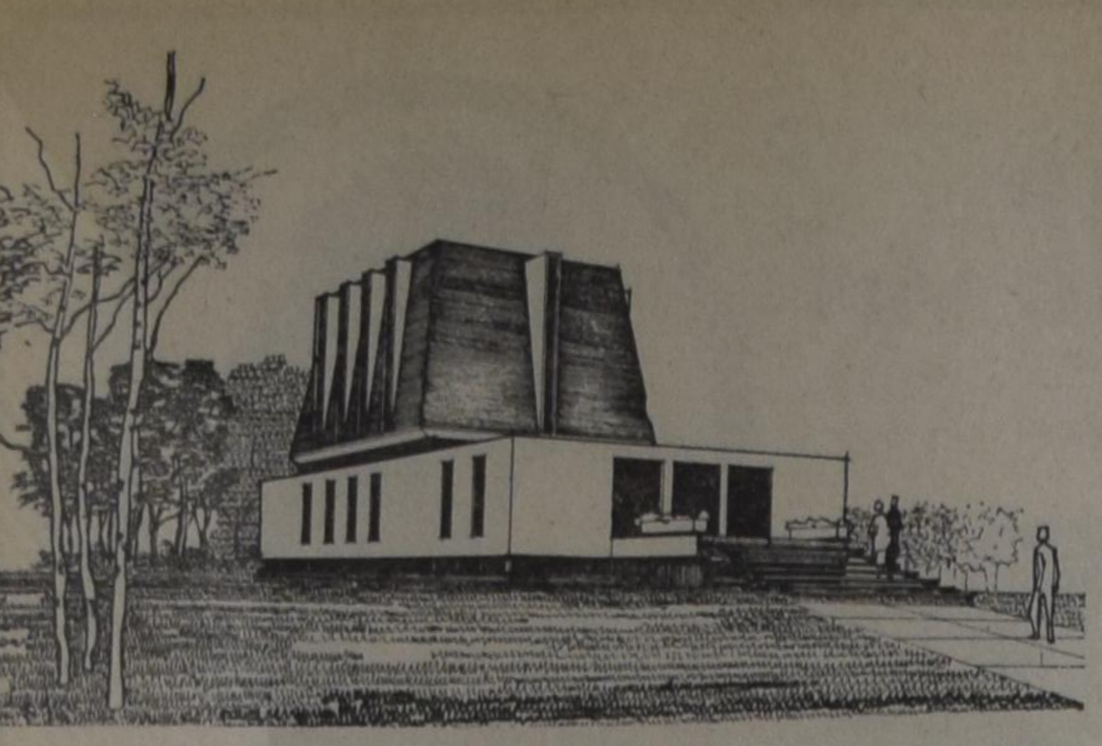

Tekening van de Chr. Ref. Church te Montreal, waarvan de schrijver van dit artikel de architect is.

"EEN HUT" OM IN TE SCHUILEN

KERKEN VAN NU EN MORGEN

door H. R. Blankesteijn en W. G. Overbosch

Uitgegeven door Bosch en Keuning N.V. te Baarn (160 Bladzijden, 110 afbeeldingen)

Gerecenseerd door A. C. DE BREE, MONTREAL

Een van "de wit-geschilderde kerken met het klokketorentje er bovenop", zoals wij er zovele zien in Canada en de U.S.A.

Het komt maar zelden voor dat er (behalve in allerlei architectonische vakliteratuur) geschreven wordt over kerkbouwkunst op een manier die de hedendaagse ontwikkeling daarin op klare en duidelijke wijze onder het oog brengt van de gemiddelde lezer.

Dat er een grote behoefte bestaat aan dergelijke lectuur wordt wel bewezen door de vragen, die het protestantse Nederlandse kerkvolk heeft met betrekking tot de hedendaagse kerkbouwkunst in Nederland en de wijze waarop haar zusterkerken in Canada hun naoorlogse bedehuizen hebben opgetrokken.

Het boekje van Blankesteijn en Overbosch onder de zo zeer juist gekozen titel is juist daarom alleen al zo'n welkome en nodige aanwinst. Beide schrijvers hebben zich op kundige wijze van hun taak gekweten, de afbeeldingen met plattegronden zien er wel verzorgd uit en het geheel is gebonden in een aantrekkelijke omslag.

Door de eeuwen heen heeft de Christelijke kerk gebouwen opgetrokken waarin de Heer der Kerk werd ontmoet, bouwwerken waarin, door het bijzondere van deze ontmoeting, een eigen sfeer werd gewenst en geschapen.

Met grote zelfstandigheid gaf de architectuur uiting hieraan. De vormgeving en techniek waarvan deze bouwmeesters gebruik maakten vloeiden voort uit — en pasten volkomen in — het tijdperk waarin men leefde. Heel veel van deze bouwwerken behoren tot op heden tot de schat van onze bouwkunst en nog dagelijks worden deze bouwwerken bewonderd en geprezen door de velen die er binnentreden.

Als men door het Europese landschap reist komt men vaak onder de indruk van de majestieuze en het landschap dominerende kathedralen, die heel vaak voor mijlen om zich heen een stempel zetten op de gehele omgeving.

Inderdaad was dit ook zo in de meest letterlijke zin van het woord, de kerk zette inderdaad haar dominerend stempel op het leven van alle dag en op dat van de individu. Geen wonder dan dat deze bouwwerken werden gezien als de plaats waar God woonde en vergaderde met Zijn Kerk, met andere woorden, de kerk nam de belangrijkste en heersende plaats in. De reformatie bracht in dit beeld, althans in theorie, geheel en al verandering. In Nederland werden de kathedralen eenvoudig overgenomen, men dacht er niet aan om de theorie ook in praktijk te brengen wat de kerkbouw betrof, van een slopen van bestaande gebouwen was geen sprake, men veranderde alleen maar de indeling van het gebouw om het aan de herziene wijze van eredienst aan te passen.

We zien dan ook tot op heden de invloed van deze 'kathedrale situatie'. Als voorbeeld zij hier verwezen naar het beeld van de dorpskerk met zijn toren, of om iets dichter bij huis te blijven het wit geschilderde houten kerkje met klokketorentje er bovenop.

Doordat men zich niet volledig bezon op wat de reformatie betekende voor de kunst en in het bijzonder de kerkbouwkunst, en mede door het feit dat het reformatorisch denken en voelen was, dat God niet gebonden is aan bepaalde ruimten en vormen, zitten we in deze twintigste eeuw met de nare gevolgen hiervan, nl. dat vele protestantse Nederlanders zowel in Nederland als Canada (en hier zijn ook bij betrokken alle Canadezen van Nederlandse afkomst) met dat beeld van dat knusse kerkje met torentje rondlopen. Of zoals Ds. Overbosch dat beschrijft op blz. 26 en 27:

> "Nee,— de doorsnee-Nederlander heeft zo zijn ideeën omtrent hetgeen een kerkgebouw dan wèl hoort te zijn. En daarom verbaast hij zich over de recente kerkbouw. Misschien is dat nog het gemakkelijkste af te lezen aan, bijvoorbeeld, de vignetjes, die we op gedrukte kerst-liturgieën tegenkomen. Behalve de onvermijdelijke takjes met hulst-met-bessen zijn er steevast de bengelende klokken voor een spitsboograam. Of laten we ons maar even het embleem voor ogen halen, dat de Hervormde Kerkbouwactie in 1959 heeft begeleid: het torentje bij de gesuggereerde dorpskerk heeft menigeen vertederd. Zelfs bij heel veel 'buitenkerkelijken', zo zegt men, heeft dat gewetensgeld losgemaakt. De Gothiek en de torens: die zijn het dus zo ongeveer. En de argeloze opdrachtgever meent dan ook, dat de architect-van-zijn-keuze met een dergelijk beeld rondloopt. Hij wil eenvoudig 'een kerk' gebouwd hebben,— dat kan de vakman dan toch in orde maken?

Met deze inleidende opmerkingen wil alleen maar vastgesteld zijn, dat de grote 'men', voor zover het 'beeld' van de kerk daarbij in het geding is, nog altijd in een wereld leeft, die beheerst wordt door de 'kathedrale situatie'. Waarbij we dan ook de negatieve reacties uiteraard in dat beheerst-worden samenvatten. Het silhouet van het leven valt op de een of andere manier nog samen met dat van zo menig Noord-Franse stad: wie door het wijde land naderbij komt, ziet in de verte voor alle dingen de kathedraal opdoemen. De omringende huizen komen pas daarna, zijn toevoeging en nadere uitwerking, en de vervelende wolkenkrabber van Amiens wordt dan ook als een soort heiligschennis ervaren. Of men, met andere woorden, Rooms-Katholiek is of niet, of men tot de geregelde kerkgangers behoort of van zijn zondag allang een uitgaansdagje gemaakt heeft: die kerkcoutour bezegelt een geheimzinnige zekerheid: 'Daar woont God'. Wat exacter en minder-geladen uitgedrukt misschien: er is een vaste verhouding van hemel en aarde, van boven en beneden, van macrocosmos en microcosmos. In wezen is dat een statisch wereldbeeld, waarin alles nog zijn vaste plaats heeft: de overheid en de school, het vader-en-moeder-zijn en het dagelijks werk, de geldswaarde en wat een mens te doen en te laten heeft. Alles heeft een vaste plaats, en 'God' heeft het daar neergezet.

Het is wel merkwaardig: hoeveel mensen er nog altijd denken in concentrische cirkels van maatschappelijkheid. De kerktoren is voor hen zoiets als de spil, waar alles om draait. Nog eens: het is niet beslissend, of ze tot de kerkelijken of tot de buiten-kerkelijken behoren — zij denken verder niet na, en ze hebben dus ook niet in de gaten, dat ze alleen maar een projectie van zichzelf over de wereld heen leggen. Wat zich via radio en televisie bij hen aandient, schijnt hun huiskamer nauwelijks binnen te komen, laat staan dat het hun gedachten in verwarring zou brengen. Over de draagwijdte van dat alles maken zij zich geen zorg; van een 'leven in meervoud' zijn ze zich nauwelijks iets bewust, al hebben ze er zelf ook dagelijks deel aan. Voor ogen hebben zij die eenvoudige dorpskerk, met haar ten hemel wijzende torentje."

Voor zover er van een parallel gesproken kan worden tussen Nederland en Canada valt het toch wel sterk op, dat hier de vergelijking een splitsing ondergaat. Want, ziet U, de Nederlander verbaast zich over de recente kerkbouw. Want wat is er gebeurd in Nederland na de tweede wereldoorlog? Men gaat zich op een positieve manier opnieuw bezinnen op de plaats van de kerk in deze eeuw, op eredienst, liturgie en sacramenten, dit tot uiting brengende door middel van de 'moderne' bouwkunst in de kerkgebouwen die men optrekt. Men gaat zich bezinnen op het karakter van de kerk en het kerkgebouw in de moderne en nieuwe steden. Vele afbeeldingen in dit boekje spreken voor zichzelf voor een ieder die ze met aandacht bestudeert.

Nu kan het bovenstaande helaas niet gezegd worden van uit Nederland afkomstige protestantse kerken in Canada en de U.S.A. Men schijnt in onze kerken, gezien de gebouwen die we opgetrokken hebben in de laatste vijftien jaar (en vandaag aan de dag ook nog wel optrekken) nog steevast verknocht te zijn aan dat idee van dat knusse dorpskerkje met zijn torentje; we kunnen dit maar niet loslaten naar het schijnt. We hebben ons hier, in dit nieuwe vaderland, wat betreft onze kerkbouwkunst zeer zeker niet van een 'Calvinistische' kant laten zien. Er is zeer zeker van weinig 'getuigen' sprake. Tot op heden vertonen onze kerkgebouwen het beeld te zijn van theaterachtige spreekruimten met een omhulsel er omheen wat niets maar dan ook niets te maken heeft met de eigenlijke zin van de eredienst. Omhulsels die alleen maar een vertoning zijn van 'horizontale sentimentaliteit'.

We zullen dan ook moeten beginnen met ons volledig en ernstig te bezinnen op de plaats der kerk in onze moderne samenleving, op wat er in de kerk gebeurt en behoort te gebeuren, wat eredienst betekent, liturgie, lering en sacramenten en ons hierbij laten leiden door Gods Woord. Waar men dit aandurft komen verfrissende verrassingen naar voren en enkele gebouwen zijn hier getuige van. Hier zij nog bij opgemerkt, dat vele van onze herders en leraars het nog niet de moeite waard gevonden hebben om hier ernstig aandacht aan te besteden of om hun gemeenten en bouwcommissies hierover met voorlichting te dienen.

Alleen maar daar waar men ernstig eredienst zoekt te beoefenen, of, zoals de Engelse taal dat zo juist uitdrukt, bewust tracht 'to worship' zal men weer oog krijgen voor het waardevolle van kerkbouwkunst.

Onder het lezen van dit boekje rijzen er ongetwijfeld vragen op. Maar het unieke van dit boekje is, dat het de zich in Nederland ontwikkelende hedendaagse kerkbouwkunst onder de ogen wil brengen van het kerkvolk.

Juist omdat wij hier in Canada en de U.S.A. nog niet of maar nauwelijks begonnen zijn met een positieve bezinning op kerkbouwkunst, kan dit boekje ons alleen maar tot lering zijn. Vandaar dat het zo'n warme aanbeveling verdient om gelezen te worden en er lering uit te trekken. Onnodig toe te voegen dat dit boekje een uitstekende gids zal blijken te zijn voor elke gemeeente en bouwcommissie met kerkbouw-plannen.

Wij willen deze toelichting op dit boekje beëindigen met wat Ds. Overbosch schrijft op blz. 48:

> "Op het eerste gezicht zou men kunnen menen, dat de bouw van een nieuwe kerk, 'zeker in onze dynamische en snel veranderende' tijd', een onbelangrijke kleinigheid is geworden, waarover alleen een paar deskundigen ter zake van de liturgiegeschiedenis zich kunnen opwinden; bij enig nadenken echter komen wij tot de conclusie, dat werkelijk alles bij een kerkbouwopdracht in het geding is. En de kerkebouwer wordt ten volle in dat geding betrokken.

• SCHERVEN-MIE •

door Go Verburg

(55)

Hij vóelt zichzelf zitten: een gezeten dokter, met een behoorlijke praktijk en een flink saldo op de bank in Gouda. Hij kan zich alles permitteren, desnoods ook twee complete huishoudens, zonder scha voor de één of de ander. Ziet ze dat dan niet? Het is immers geen vergelijking: zo'n half dooie schipper zonder een cent op zak — want waarom is die vent anders zo mager? — en hij, zoals hij hier zit. Hij gaat nog voor geen jonge knul van dertig uit de weg, als 't er op aan komt!

"Ik zal hem wel een poosje goed verzorgen," glimlacht ze verlegen.

Welja, welja! Een tiendubbele dosis Veronal, daar bekomt hij direct al van. Wat doet die vent hier in de nacht? Heeft hij daarom zo netjes op dit mooie kind gepast, dat ze tenslotte zichzelf vergooit aan een uitgeteerde schipper? Ze heeft hem immers zelfs verteld dat hij stond te vloeken als een ketellapper toen ze hem de eerste keer ontmoette...?

"De eerste tijd niet veel meer dan een beschuitje met thee," waarschuwt hij.

"Mag hij geen geklutst eitje?" vraagt ze zorgelijk.

Toe maar! Geef hem voor mijn part een literfles vol Haarlemmerolie, dan kunnen we over drie dagen nog eens komen kijken. Een grondige schoonmaak van binnen wil wel eens goed doen.

"Ja, een geklutst eitje kan geen kwaad, maar niet méér dan één per dag."

"U morst, dokter," waarschuwt ze.

Meid, zit me niet te tergen met je lieve lachje. Zie je dan niet, dat ik ook maar een mens ben? Heb ik je niet jarenlang vertroeteld als een dochter zonder me aan je te bezondigen? Stommeling, die ik was. Nou mag ik toekijken, dat een ander zich aan je te goed doet: thee op bed en een eitje, welja, dan is 't ie gauw sterk. Vervloekt! Driedubbel-overgehaalde muilezel dat ik daar ben!

"Is hij al lang hier?" polst hij voorzichtig.

Ze zit ook zo in de verte te staren, alsof daar iets wonders gaat gebeuren. Hij heeft al eens gekeken of er bij Huiberts soms iets loos was, maar daar is alles even verlaten als alle dagen. Vooruit dan, meid, vertel op, dat hij al verschillende nachten hier geweest is voor mijn part. Vertel wat je wilt, maar zit me niet te ergeren met dat stille lachje, alsof je regelrecht in die zalige hemel van je zit te kijken, want dan maak je me dol!

"Nee, hij kwam vannacht," zegt Mie.

"Door die regen?" vraagt hij ongelovig verder.

"Ja."

"Dan kom hij er nog best af."

"Ja."

Zeg dan verdikkeme niks, als je niet praten wil. Moet ik je nou in mijn armen nemen nog voordat die schipper tot leven komt of...

De motor knettert vandaag erg opstandig, wanneer dokter Van Loon de dijk afraast. Het hindert hem meer dan hij zeggen kan, dat Mie hem buiten haar hart gesloten heeft. Daarom zit hij boven het lawaai van zijn motor knoerhard een straatdeun te zingen: "En een zeeman zingt er zijn zeemanslied, ahoy, ahoy, ahoy...

Hij brengt een uur later zijn vrouw, om op de zieke te passen, want Mie moet noodzakelijk naar de stad. Scherven-Mie rijdt mee naar de bus.

"Je waarschuwt wel tijdig, wanneer het bruiloft wordt," sart hij nijdig.

"Ja," zegt ze en ze lacht, want het zomert nog.

• • •

Het plaveisel is nog nat van de regen van deze nacht. De politieauto sliert met een piepend geluid de hoek van de havenkade om, hobbelt dan plotseling rustiger langs de tros wachtende binnenschepen. Rechercheur Truffel kijkt voor alle zekerheid zijn zakboekje nog even na. "God zegene de vaart," kraait hij dan met zijn onmannelijk-hoge stem.

"God zegene de greep, Truffeltje," gromt Dedel gewild-grappig en hij tuurt met een brede grijns naar de naamborden op de schepen. "De vrouw Antje", "Louise-Margaretha", "Op hoop van zegen", "Door zegen verkregen", "Quo Vadis", 'God zegent...", 'stop Louis, dit is'em."

Zeker, zeker, dat is'em en de knecht van schipper Krijn Stevens staat al op de uitkijk. Wanneer de auto stopt gloeit even het groene licht in zijn peinzende ogen, want hier heeft hij heel deze onrustige nacht op gehoopt. Gewácht is te veel gezegd, want het leven schuift je met zijn klauw altijd toe, waar je recht op hebt.

Daarom blijft hij achteloos tegen de roef van de "God zegent de vaart" geleund staan en hij ziet verwonderd dat rechercheur Truffel zo'n bar en bar klein kereltje is voor een politieman en hoe toch die ander hem als een schaduw volgt. Dat kleintje zal hij in de gaten moeten houden, want die wil óók kat en muis spelen en dat is... dat is... Ja, Nico Schiebroek vaart hier op deze schuit... Nee, niet als knecht, maar als schoonzoon en als het de heren hetzelfde blijft: ze spreken op 't ogenblik met Nico.

Die slag geeft Nico een één-nul voorsprong, dat leest hij met gemak van de wat verbaasde gezichten. De heren kwamen een knecht zoeken en ze vinden een zoon, die dan toch helemaal niet verwonderd of uit het veld geslagen is door een politieauto met een agent in uniform achter het stuur.

"U kent zekere... zekere..." snuffel-snuffel in het zakboekje, want Truffel is akelig slecht in het onthouden van namen, "zekere Giel Dobber?"

In de omlijsting van het roefraampje verschijnt het hoofd van Lien Schiebroek. Nico vóelt het, meer dan hij het gordijn zag bewegen en hij doet argeloos een stap opzij, zodat zijn broekspijpen voor het raampje slobberen. Die wijven zijn veel te nieuwsgierig. "Ja, die kerel ken ik wel; gisteren zag ik hem nog in de kroeg bij Toon, gind-op."

Dedel wandelt kalm achter de rug van Truffel heen en weer; schijnt zich voor het gesprek maar matig te interesseren.

"Jullie hebben samen zitten hijsen, wat?" informeert Truffel onschuldig.

Nico lacht gluidloos; dit jongetje wil te veel van hem weten.

"Hij heeft een knappe borrel gedronken," sart hij.

"Jij lust ze niet..."

"Op zijn tijd... en dat was gisteren toevallig niet," ontwijkt Nico. "Daarom dronk ik water."

Dedel blijft met een ruk staan, draait zich om op zijn hakken en trekt een gekke bek tegen de chauffeur van de politiewagen; dan wandelt hij verder. Het is toch wel aardig weertje en ze hebben nu een grappenmaker aan de haak, dat is leuker dan die huilerige knecht van vanochtend, met z'n gemiauw van: "Hij heb me de deur uitgesmete en ik uh-hu-hu-hu heb al die jaren voor hem gesappeld hi-hu-hu-uhu..." Al met al is het nog knopentellerij, of er een woord waar is van de brandstichting en áls het waar is, is de volgende, minstens even redelijke vraag: is het ook nog waar te máken?

Rechercheur is ook wakker geworden. "Even die schippersknecht horen," had hij teleurgesteld gezegd, toen de vogel gevlogen en er niks, helemaal niks te vinden was in dat armoedje, waarin die vent zijn jaren doorgebracht heeft. Daaraan te zeggen is er geen korreltje waarheid te vinden in het verhaal van die hap-snurker in de politiecel; aan de andere kant is het overhaaste vertrek van de heer des huizes tien punten in zijn nadeel. Je hoeft tenslotte niet te gaan lopen met een brandschoon geweten. Wel jammer, want hij had graag die knecht voor leugenaar gezet. Het gaat niet aan om met een zatte kop je baas voor al wat mooi en lelijk is uit te maken.

Nu staat de zaak anders: er zit een vuil luchtje aan het hele geval en dit mannetje hier weet meer dan hij bereid is los te laten.

Dat is mis, radicaal mis, want Nico is bereid om, ter ontlasting van zijn geweten, heel de vuile was van Jochem van der Vaart buiten te hangen. Maar wordt het verhaal er beter op, wanneer je er maar direct mee voor de dag komt? Bê-nee mensen: laat ze vragen en zoeken en kat en muis spelen, dan zal hij vlokje voor vlokje de waarheid in het verhaal laten waaien.

"Kent u ook die schipper van de..." snuffel-snuffel, want die schepen hebben allemaal van die onmogelijke namen, "...Antje-Jacoba"!"

"Die verbrande schuit?" polst Nico onnozel.

Het is machtig, man! Somt begrijpt die schipper een heleboel dingen achter elkaar en je zou denken: "Dat is een intelligent varken," en een volgende serie vragen kán hij maar weer niet snappen. Het is des dolwordens, zo'n harketuiter!

Toch is Truffel niet ontevreden, want hij miert en wringt en wurmt en doet en dan komt tenslotte toch een aardig redelijk verhaal uit de bus: Die schippersknecht, die ze op 't bureau hebben, heeft aardig de waarheid verteld, of hij kent z'n vak helemaal niet meer.

Nico is méér dan tevreden. Die rechercheurs meenden het spelletje kat en muis zó te spelen: Nico de muis en zij de katten, maar nu is Nico een grote kater geworden en hij gaat met die rechercheurs spelen. Leuk en leuk! Hij zal het zó spelen, dat er ook nog een muis de gevangenis in gaat, want hij breidt zijn klauwen nu maar ineens héél wijd uit, zodat hij er Giel en Jochem, de rechercheurs en... — hij heeft daar zo zijn gedachten over — nog veel meer muizen in vangen kan.

"Hebben de heren de dader al?" vraagt hij langs zijn neus weg.

De rechercheur Truffel staat naar lucht te happen, want Nico is met opgestoken paraplule onder zijn vragenregen doorgegaan. Hij praatte veel, hij zei weinig en verschool zich achter allerléi veronderstellingen — "want hij wil er de zegsman niet van wezen" — maar heeft geen enkele keer ronduit gezegd: "Jochem van der Vaart heeft zijn schuit zelf in brand gestoken."

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements $ 3.00
Marriage and anniversaries $ 4.00
Notifications of death $ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 3.00. Every word more 10¢.
For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With gratitude to God our Creator, and great joy, we announce the birth of our daughter
CHARMAINE JOY
Bill and Patricia Kinkel
Saturday, September 19, 1964.
33 Oak St., Simcoe, Ont.

Great is God's faithfulness unto us, again in His covenantal love He entrusted unto us a healthy baby girl
PRISCILLA MARIA
Sept. 16, 1964
Aren and Amy Geisterfer
Ramona J.
Caspar J. M.
Michael R.
Andrew P.
Timah A.
724 Henry S.E., Grand Rapids 6

With thanks to God we announce the birth of our third son
PETER ANDREW
a brother for Johnny and Eric
Rev. and Mrs. P. Van Egmond
Wellandport, Ont.
September 18, 1964.

With great joy and gratitude to our heavenly Father we announce the birth of
THEODORE EDWIN
Rev. and Mrs. A. De Jager
Henry, Jack, Pete, Calvin, Paul and Betty Ann
September 26, 1964.
1065 Eastlawn Avenue, Sarnia, Ont.

The Lord willing, we hope to celebrate on Saturday, October 3, 1964, the 25th wedding anniversary of our dear parents and grand-parents
HENDRIK AALDERS MEEMS
and
ANNECHIEN MEEMS-EEKHOF
"Wees in geen ding bezorgd."
It is our prayer that God may bless and keep them for many more years.
Ralph and Briena
Rebecca and Bill
Jane and Peter
Ria and Bert
Margaret
Ann
Henk
Jack
Billy
Chris
and Grand-children

On October 12, 1964, the Lord willing, our parents
MR. and MRS.
CORNELIUS WUST
hope to celebrate their 25th wedding anniversary. It is the wish of their children that the Lord may spare them many years to come.
Neal and Joan Spier
Lynn and Cathy Thrower
Arthur
Betty
Margaret
Casey
Charles
Bill
and granddaughters Connie and Yvonne Spier
4336 Elgin St., Vancouver 10, B.C.

Mrs. John Fernhout
requests the honour of your presence at the marriage of her daughter
Johanna Alberdina
to
Mr. Hendrik Rosendal
D.V. on Friday the ninth day of October, nineteen hundred and sixty-four at 7:00 p.m.
Rev. J. W. Uitvlugt officiating.
Second Christian Reformed Church
96th Street and 106th Avnue,
Edmonton, Alberta.
12113—82 Street,
Edmonton, Alta.

Thankful to our covenant God, we are happy to announce the birth of our seventh child
ALMA JOHANNE
September 24, 1964.
Jack and Emmy Bruining
Ben, Gina, Peter, Alan, Elizabeth and Richard
R.R. 1, Freelton, Ont.

Op Maandag 21 september nam God in Zijn Heerlijkheid op onze geliefde Vader
JOHANNES SCHRIEL Sr.
Hij overleed ten huize van zijn dochter in Zeist, Ned., op de leeftijd van 86 jaar.
St. Catharines, Canada:
J. van Dijk-Schriel
P. van Dijk
Rotterdam, Nederland:
Wed. T. J. Schriel-Koene
Barendrecht, Nederland:
Wed. L. Bosman-Schriel
St. Catharines, Canada:
N. C. Westdorp-Schriel
A. J. Westdorp
Dordrecht, Nederland:
L. M. van der Stoel-Schriel
W. P. van der Stoel
Zeist, Nederland:
W. van der Graaff-Schriel
J.A. van der Graaff
Hamilton, Canada:
H. Dubbeldam-Schriel
Kr. Dubbeldam
Campbellville, Canada:
Rev. J. Schriel Jr.
A. Schriel-Klein
Rotterdam, Nederland:
L. Schriel en echtgenote

Door een ongeval nam de Here tot Zich onze geliefde zoon, broer, zwager en oom
JAN SIMON BLIJDORP
Echtgenoot van Maria H. Groenenberg, op de leeftijd van 40 jaar.
De Heer blijft getrouw
Fam. Blijdorp
Fam. Groenenberg
Chatham, Ont.
Sept. 23, 1964.

God took unto Himself our beloved brother and uncle
PIETER HUITSING
on the 17th day of September 1964, in Holland, Mich., U.S.A.
Psalm 73:23—26
Fam. H. Huitsing
594 Montgomery St.,
Port Arthur, Ont.

Due to disappointment, the Canadian Christian School of Jarvis, Ont. urgently needs a
TEACHER
One grade only (intermediate). Here is still an opportunity for a young man or woman to find fulfillment in a rewarding task. Please send applications to the principal: Mr. T. Bergsma, Box 104, Jarvis, Ont., or call collect 587-2604.

Gevraagd te St. Catharines, Ont. een
GEZINSVERZORGSTER
Brieven voor inlichtingen aan Mrs. A. van Egmond, 20 Heywood, St. Catharines, Ont.

Needed:
A CAPABLE WOMAN
to look after family. Present help getting married. Live in. Write Mr. Jacob Verkaik, R.R. 4, Bradford, or phone 775-2772 Bradford.

Oud-Dokkumers

In oktober a.s. is het 100 jaar geleden, dat in Dokkum een Chr. Nat. School is opgericht. Onze school op de Fetze.
Oud-leerlingen willen het Bestuur iets aanbieden. Doet U ook mee?
Stortingen: a. op postrek. no. 801034. b. per cheque.
t.n.v. J. KITS, Altenastreek 15, DOKKUM.

ARE YOU WILLNG TO WORK?

Wanted:
4—6 young men between 18 and 26, not afraid of hard work, to be trained as
drywall applicators
Good wages paid. For information write or phone Alpine Drywall & Decorating Ltd., 2223—10th Ave. S.W., Calgary, Alta., phone 244-0533.

$1,500 DOWN

70-acre lichte kleigrond, goed 8-kamer huis van alle gemakken voorzien.
Barn en varkensschuur, beek met stromend water.
Ongeveer 9 mijl van kerk en school in Jarvis.
Vraagprijs $12,500.00.

100 ACRE KLEIGROND

6-kamer huis. 2 barns. 22 mijl vanaf Hamilton. $3,000.00 down. Vraagprijs $17,000.00.

JACK BYLSMA
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894

Queenston Bakery

of St. Catharines, Ont. has an opening for a
young experienced baker
27½ QUEENSTON STREET
ST. CATHARINES, ONT.
PHONE 684-9112

---

80 acre farm te koop

Deze farm is gelegen aan de hoofdweg, 4 mijl van Woodstock, Ont. De flinke barn en het 4-bedroom huis zijn in goede conditie. Dit geheel is prachtig gelegen. De eigenaar vraagt $20,000, met $9,000 down, doch wil ook wel ruilen voor een goed huis in Woodstock of tot 25 mijl daarbuiten.

Wij hebben nog verschillende farms te koop met en zonder melkcontract, sommige dichtbij Chr. school en kerk; sommige met $5,000 down. Ook kunnen wij U helpen bij het verkrijgen van leningen en het sluiten van melkcontracten.

Voor verdere inlichtingen schrijf of bel:
Mrs. J. Wybenga
BOX 73, BEACHVILLE, ONT.
Telefoon 423-6406
Vertegenwoordigend
J. A. Willoughby & Sons
Toronto.

VROUWENKWALEN

als onregelm., te sterke, zwakke en wegblijv., pijnlijke menstr., bloedarm.,-zenuwzwakte, rugpijn, vermoeidheid, lusteloosheid, onrust, dromen en alle andere overgangslasten vluchten voor onze vanouds bekende Florakruiden. Hetzelfde geldt voor alle andere slep. ziekten. Toez. desgew. in blanco verpakking! Volkomen onschadelijk! Geheimh. gegar.!
Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18.00 bij vooruitbetaling.
Meldt Uw ziekte en klachten aan
Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

2, 3 en 4 Slaapkamer Huizen te Huur

Huur lager dan voor apartments. Vrij parkeren inbegrepen. Bouwer knipt het gras, ruimt sneeuw en zorgt voor alle onderhoud. Prachtige omgeving, oostelijk Toronto, uitzicht op het water. Public, Separate en High Schools. Privé strand. Vanaf $99.50 per maand. Telefoon Bouwer 366-2115.

G. Broos
REALTOR
99 Centre Ave., Willowdale, Ont.
Tel.: Bus. 225-7400; Res. 225-5139
Satisfaction Guaranteed by Dealing Through Broos

ALL ONTARIO DIACONAL CONFERENCE
on
Saturday, Oct. 10, 1964, at 10 A.M. (D.S.T.)
in the
Toronto Second Christian Reformed Church
259 Albion Road, Rexdale, Ont.
Morning Session: Deacon and Welfare Services
Afternoon Session: Speaker: Rev. John J. Byker.
Topic: "Secularism".

EEN BESTE BOTERHAM

Bloeiend bakkersbedrijf bij London, Ont. (near Hwy. 401). Dit is een gezonde zaak. Vatbaar voor uitbreiding. Voor $11,900.00 koopt U alles, de zaak, goed stenen gebouw plus machineriën en 3-bedroom apartment boven het bedrijf.
Contact:
MR. PETER KUIPERS
representing:
JOHN VOORTMAN REALTOR
588 UPPER JAMES ST. HAMILTON, ONT.
Phone 383-2157

A GOOD CIGAR!

HOFNAR

SOLE CANADIAN AGENTS: TOP'S IMPORTING LIMITED - GRIMSBY, ONTARIO

FOR
Aluminum Siding
ALUMINUM WINDOWS AND DOORS
REMODELLING AND ALTERATIONS
Call
PETER DE VRIES
CARPENTRY
HOME IMPROVEMENTS
Phone 679-4600
MOUNT HOPE, ONT.

DUXBURY
TRAVEL SERVICE
Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line
BRAMPTON, ONT.
85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

WILLEM G. POOLMAN
advocaat
notaris
meester in de rechten
330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 8-1334

A. Hosmar, C.A.
CHARTERED ACCOUNTANT
47 Prince St.
Suite 4
OSHAWA, ONTARIO
Phone 723-1221

LEONARD VERBEEK B.C.L. LL.B.
BARRISTER AND SOLICITOR
of the Bar of Ontario and of the Bar of Amsterdam (Holland)
7 SUPERIOR AVENUE,
TORONTO 14
Phone 259-7638 (office)
251-6253 (res.)

FRUITFARM IN VOL PRODUCTIE

GELEGEN AAN DE NIAGARA RIVER BLVD., EEN DER MOOISTE PLEKJES BIJ NIAGARA FALLS

Bouwterreinen worden nu reeds verkocht voor $8.000.- tot $10.000.- per stuk.
Deze 24½ acres farm is niet alleen een goed winst-gevend bedrijf, maar heeft door haar ligging ook een steeds hoger wordende waarde en biedt vele mogelijkheden.
Behalve een ruim, goed huis met badkamer (City water) en alle benodigde machines, is er ook een gebouw voor de verkoop van fruit, ice-cream, souvenirs en andere artikelen voor de duizenden touristen die de zeer bekende watervallen in steeds toenemende mate bezoeken.
De vergunning hiervoor is in de verkoop inbegrepen. Nieuwe vergunningen worden in dit district niet meer uitgegeven.
RUIME PARKEER GELEGENHEID. Mogelijkheid tot uitbreiding der verkooplocaliteiten.
De farm is beplant met: Perziken, Druiven, Peren, Zoete Kersen en Pruimen. Enig open land voor aardbeien, asperges of andere goed verkoopbare gewassen.
Deze farm is voor vele jaren in dezelfde familie, de eigenaar heeft al zijn kinderen laten studeren en wil nu, wegens gebrek aan opvolgers, zijn bedrijf verkopen.
EEN PRACHTIGE GELEGENHEID VOOR EEN GEZIN MET ENIGE MEDEWERKENDE KINDEREN.
Voor serieuze kopers zijn de boeken ter inzage.
Prijs $50.00.- Gevraagd downpayment $12.500.- OPEN VOOR OFFERS. DE EIGENAAR IS GENEGEN ZELF DE HYPOTHEEK VAN $37.500.- TE VERSTREKKEN AT 6%.
Gemakkelijke terugbetalingen kunnen onderling worden geregeld. Desgewenst kunnen wij U helpen met aanvullend kapitaal voor Uw downpayment.

K. KRAAY, REAL ESTATE BROKER
2 JULIANA CR., ST. CATHARINES, ONT., TEL.: 934-1813

Tot 5 november kunt U nog profiteren van de goedkope
21-Daagse Retours
per vliegtuig:
Montreal—Amsterdam
$346.90
met een ticket voor Parijs en Londen.
En wij geven U een volledig programma waarop U Parijs en Londen voor minimum kosten kunt zien.
KOOPS
TRAVEL SERVICE LTD.
543 Brant St.,
Burlington, Ont.
Open donderdags en vrijdags tot 9 u., zaterdags tot 6 u.
Tel. Burlington: NE 4-1813 (24 uur)

VAN DELFT'S
Book & Gift Shop
Your address for Sunday School supplies, Children's Bibles, Hymn Books, Bible class books, reading books, Bible and Study books.
Large selection of skit books and plays, Dutch and English records, etc.
Store open: Mon., Tues., Wed., Sat. 9 a.m. to 6 p.m. Thurs. and Fri. 9 a.m. to 9 p.m.
1058 MAIN STREET W.
HAMILTON, ONT.
TEL.: JA 8-1932

APPLES FOR SALE
Spy and Delicious. Pick them yourself for 50¢ per bushel.
T. BRUULSEMA
MI 8-3940
White Church Rd., Carluke, Ont.

---

buying or selling your home...

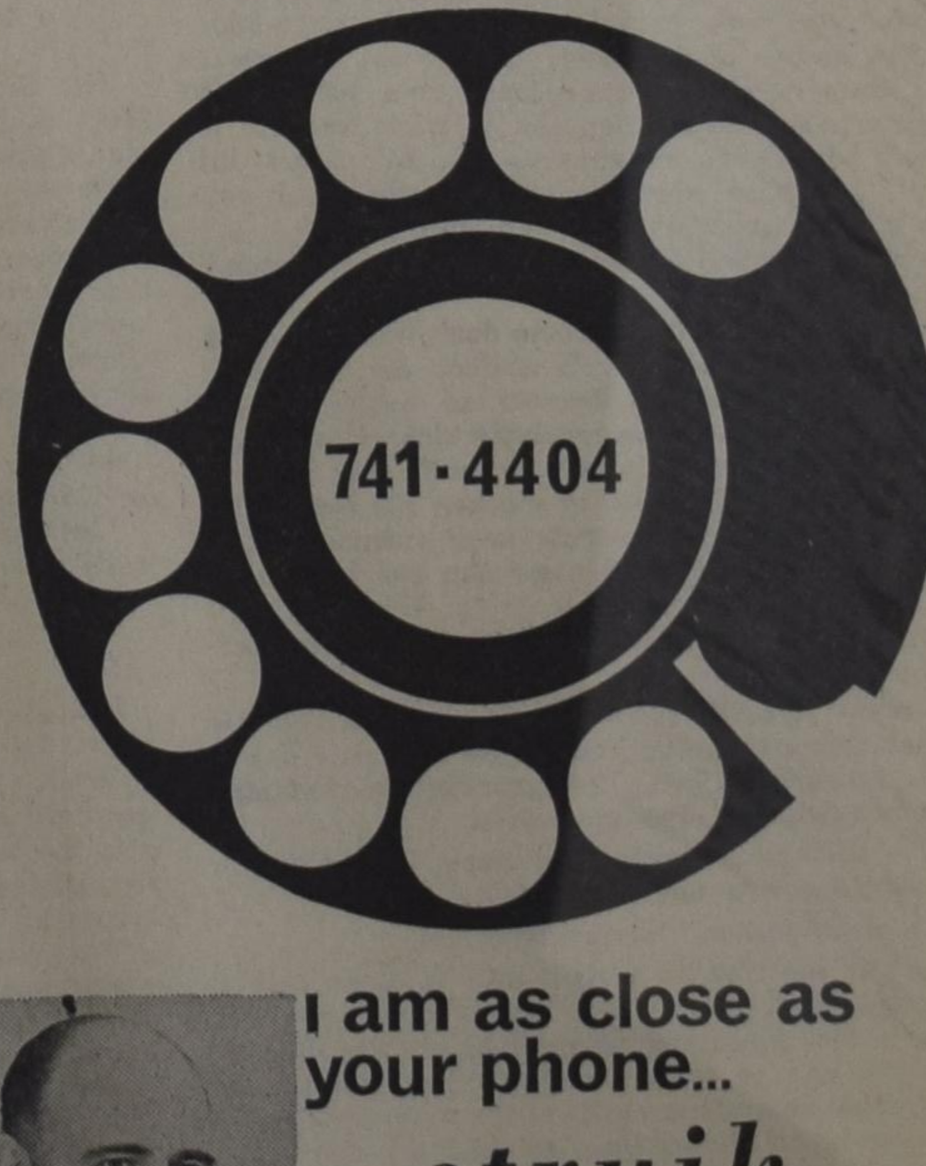

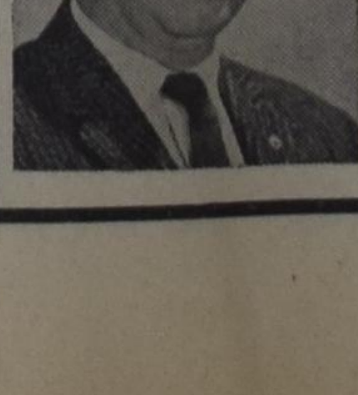

I am as close as your phone...

struik
JOHN
real estate
TORONTO • 741·4404

Het Nederlandse Bijbelgenootschap viert 150-jarig bestaan

Het alom bekende Nederlands Bijbelgenootschap in Nederland viert dit jaar zijn 150-jarig bestaan, ter gelegenheid waarvan een speciale postzegel is uitgegeven. De uitgave van deze postzegel is een dankbare erkenning van het belangrijke werk dat door dit genootschap is en wordt gedaan.

Hoewel de oorspronkelijke bedoeling van het genootschap was om Bijbels te verspreiden, is het werk in de loop van de jaren veel omvangrijker geworden. Dank zij het werk van het Nederlands Bijbel Genootschap is de Bijbel vertaald in vele talen, in het bijzonder in die van de Indonesische Archipel.

Sinds de oprichting in 1814 heeft het Genootschap alleen of in samenwerking met anderen 80 verschillende vertalingen het licht doen zien.

Taalkundigen

Het Bijbel Genootschap legde er zich op toe vertalers op te sporen en te trainen, die dan naar het toenmalige Nederlands Oost-Indië werden gezonden en daar samenwerkten met de zendelingen. Het werk van deze taalkundigen groeide echter uit tot ver buiten de eigenlijke vertaling van de Bijbel. Zij exploreerden talen die voordien onbekend waren, van vele spreektalen maakten zij schrijftalen, zij stelden daarvoor woordenboeken en grammatica's samen. Dit werk was zo omvangrijk, dat het in sommige gevallen vrijwel het gehele leven van een vertaler in beslag nam.

Eerste begin

Het Nederlands Bijbel Genootschap heeft een interessante geschiedenis. Het was in het jaar 1620 dat een agent van de Nederlandse Oost-Indische Compagnie een eerste poging ondernam om een deel van de Bijbel in het Maleis te vertalen. Zendelingen hebben de draad hiervan opgenomen en er verder aan gewerkt, totdat in 1733 een zekere ds. Vander Vorm de vertaling van de Bijbel in het Maleis completeerde.

In Nederlands West-Indië heeft het Nederlands Bijbel Genootschap een vertaling van het Nieuwe Testament uitgegeven in Papiamento, de taal die gesproken werd op Aruba, Bonaire en Curacao. Bovendien werd bijgedragen tot de uitgave van de Bijbel in Neger-Engels, de taal van Suriname.

Nieuwe Nederlandse Vertaling

Behalve de vele omvangrijke aktiviteiten op het gebied van vertalingen in een vreemde taal, heeft het Nederlands Bijbel Genootschap zich zeer verdienstelijk gemaakt met een nieuwe Nederlandse vertaling uit de oorspronkelijke tekst van de Bijbel. Deze vertaling is spoedig populair geworden en wordt nu vrijwel overal gebruikt. Het is moeilijk te zeggen van hoeveel waarde dit werk is gébleken te zijn. In vele gevallen is het-geen in de Bijbel gezegd wordt, veel duidelijker en daardoor is de inhoud veel dieper en rijker geworden.

Engelse oorsprong

Het is niet algemeen bekend dat het Nederlands Bijbel Genootschap zijn ontstaan te danken heeft aan de bekende British and Foreign Bible Society. Er was en er is nog in Amsterdam een Engelse protestantse kerk. De predikant van deze kerk in 1814 was de Rev. Alexander MacIntosh. Deze predikant riep een vergadering samen van leiders van zijn gemeente om over het werk van de British and Foreign Bible Society te spreken. In zijn openingsrede in maart 1814 stelde Rev. MacIntosh voor een nationale Nederlandse Bijbelvereniging te organiseren. Dit is in feite het begin geweest van het Nederlands Bijbel Genootschap, en het is daarom wel te verklaren dat er nog steeds een sterke band bestaat tussen het Nederlands Bijbel Genootschap en de British and Foreign Bible Society.

Ter gelegenheid van dit jubileum werd onlangs een receptie gehouden, welke door 7000 mensen werd bezocht, waaronder uiteraard ook velen uit Engeland. Hare Majesteit Koningin Juliana bevond zich eveneens onder de gasten.

INGEZONDEN

Respect voor Christelijke Principes ? !

Donderdag 24 september 1964, 's avonds om acht uur, kwam de gemeenteraad van Weston, Ont. in "smalle" vergadering bijeen. Het onderwerp van de avond was de "grievance" ingediend door Mr. Van Manen over het feit dat de gemeente onrechtmatig geld van zijn loon had ingehouden ten bate van CUPE, de Canadian Union of Public Employees.

Aanwezig op de vergadering waren de burgemeester van Weston en een aantal gemeenteraadsleden, verder Mr. Van Manen, Mr. B. A. Kelsey, advocaat van de C.J.L. Foundation en Mr. Gerald Vandezande, vice voorzitter van onze Foundation. CUPE was vertegenwoordigd door de secretaris van de Weston afdeling en Mr. Pat O'Keeffe, voorzitter van de meer dan 100.000 leden tellende CUPE. Wel een bewijs van het belang van de zaak dat Mr. O'Keeffe zelf de kwestie ter hand nam!

Twee uur lang duurde de vergadering, en het leek beslist niet op een gezellig samenzijn, doch eerder op een strijd in de voorste linie, wat het precies ook was. Twee uur lang zag en hoorde men de haat tegen alles wat Christelijk is, moest de leugen telkens worden ontmaskerd.

Toen zagen we het gebeuren. Eerst verzette de gemeenteraad zich fel tegen de grievance en tegen onze argumentatie, maar dat verzet begon ineens te zakken, tot op het laatst werd toegegeven: "You have got a case", "Er zit wat in," wat ook wel vertaald kan worden met: "Mensen, je hebt gelijk". Toen schaarde de gemeenteraad zich aan onze zijde en begon de union te bewerken, wonder boven wonder. En de union kwam op het laatst volkomen vast te zitten, STEMDE OP HET LAATST ER IN TOE TE TRACHTEN EEN UITZONDERING TE MAKEN. DE UNION ZAL BINNEN ENKELE DAGEN AAN DE LEDEN VOORSTELLEN EEN UITZONDERING TOE TE LATEN. Mr. Pat O'Keeffe zal zelf zijn invloed aanwenden om de leden van de afdeling hiervan te overtuigen.

Het is dus geheel nog niet zeker dat Mr. Van Manen zijn baan zal behouden. *Wel* is het zeker dat er weer een scheur is verschenen in het grote bouwsel van gedwongen lidmaatschap, gedwongen betaling, etc.

Mr. O'Keeffe moest tenslotte toegeven dat er ruimte moest zijn voor andere overtuigingen dan zijn socialistische levensbeschouwing. Dit punt was een jaar of zo geleden ook al erkend door bijvoorbeeld Mr. Murray Cotterill, welbekende publiciteitsman van de Steelworkers, en het is nu al een paar keer gebeurd dat het mogelijk was uitzonderingen te maken voor onze mensen bij het afsluiten van een collectieve arbeidsovereenkomst. MITS zij ons tijdig op de hoogte stelden, MITS zij als EEN man handelden.

Mr. O'Keeffe gaf helemaal niet gemakkelijk toe. Zo vond hij het nodig te zeggen dat 'wij' in Canada niets van die rare godsdienstige verdeeldheid in Holland moeten hebben. Waarop hem duidelijk werd gemaakt dat bijvoorbeeld in Holland *naast* het soort socialistische/humanistische vakbond waarin Mr. O'Keeffe zelf gelooft, ook organisaties gebaseerd op de Christelijke levensbeschouwing zich vrij hebben kunnen ontplooien, dat daar van dwang om een bepaalde rode of Christelijke bond te steunen, geen sprake was.

Ook beging Mr. O'Keefe de fout de Christian Labour Association of Canada als voorbeeld aan te halen, dat de Labour Board de C.L.A.C. schuldig had bevonden aan discriminatie. Mr. Kelsey wees toen Mr. O'Keeffe op onomwonden wijze op de grofheid van zijn leugen toen hij hem er aan herinnerde dat het Hooggerechtshof van Ontario het tegendeel heeft uitgesproken en de Ontario Labour Board schuldig bevond aan discriminatie tegen de C.L.A.C. Voorts wees Mr. Kelsey er op dat de reden dat de C.J.L. Foundation Mr. Van Manen bijstond in zijn actie, en bereid was de kwestie aan een gerechtshof voor te leggen gelegen was in het feit dat de gemeente Weston *en* Mr. O'Keeffe's union discrimineerden tegen Mr. Van Manen, dat ook dit rechtgezet moest worden.

Het was ook weer frappant hoe men trachtte de relatie tussen CUPE en de socialistische New Democratic Pary te verbloemen. Er moet wel een luchtje aan zitten als dat gedaan wordt! Toch moest Mr. O'Keeffe uiteraard erkennen dat tien procent van de ontvangsten van CUPE naar het Canadian Labour Congress gaan, dat onder andere met deze gelden de N.D.P. heeft helpen oprichten en nog met alle macht steunt. Dit nog afgezien van de grote sommen gelds die CUPE direct aan de N.D.P. geeft.

Nog één gebeurtenis op deze avond is vermeldenswaardig, of feitelijk zijn het twee gebeurtenissen, waarvan één op de vergadering.

Reeds spoedig na opening van de vergadering vond een zeer gemene aanval op Mr. Van Manen, diens motieven, en de kerken van gereformeerde huize plaats, en wel door een der gemeenteraadsleden. En hoewel dit beslist niet voor het eerst was, was toch het meest verontrustende en pijnlijke van deze aanval het feit dat dit gedaan werd door iemand die zei een Christen te zijn. Dit gemeenteraadslid verklaarde namelijk dat hij ook een Christen was, maar dat Mr. Van Manen de Christelijke religie gebruikte om er zelf beter van te worden. En verder zei hij ook nog wat onvriendelijke dingen over de Dutch Reformed Church.

Mr. Kelsey heeft op de hem karakteristieke wijze deze persoon op zijn plaats gezet. Wel zodanig dat hij er de rest van de avond practisch niet meer van af kwam ook. Mr. Kelsey wees er op, dat ten eerste deze vergadering niet bijeen was om te beoordelen of Mr. Van Manen's motieven juist waren, dat slechts beoordeeld moest worden of hij al of niet gedwongen kon worden tegen zijn overtuiging steun te verlenen aan een bepaalde organisatie, dat dus de opmerkingen van het gemeenteraadslid volkomen ongepast waren. Dat ten tweede Mr. Van Manen reeds tientallen jaren actief had deelgenomen, en nog neemt in een Christelijke vakbeweging, belangeloos. Dat ten derde hij bereid was kosten te maken om zijn zaak juist te laten verdedigen, ten vierde bereid was een bepaald bedrag per maand aan een liefdadige instelling af te staan, en ten laatste volkomen bereid was zijn betrekking en alles te riskeren terwille van zijn overtuiging.

De andere gemeenteraadsleden distancieerden zich op zeer duidelijke wijze van bovenvermelde aantijgingen van hun collega.

De andere gebeurtenis van deze avond was, dat er gebeden werd, niet slechts door ons, of door hen die reeds geruime tijd ons steunen, doch door de leden van de Weston Baptist Church die de avond tevoren hun "prayer meeting" hadden, u weet wel, elke woensdagavond. Op de prayer meeting al werd speciaal gebeden voor Mr. Van Manen, dat hij kracht zou mogen ontvangen staande te blijven, dat de Town Council zou mogen inzien dat zij verkeerd handelden, dat ook de union zou inzien dat zij niet mocht voortgaan op de ingeslagen weg in deze kwestie. En op de prayer meeting werd iedereen speciaal verzocht tijdens de vergadering de volgende avond tot God te bidden.

Vermag het gebed niet veel?!

Zullen wij niet te vuriger bidden dat ons kleingeloof gesterkt mag worden, opdat wij tesamen getuigen mogen van onze Heer?

SINTERKLAAS, KERSTMIS, OUD-EN-NIEUW IN HOLLAND — REDUKTIES TOT 25%!

U komt op 3 december met de MAASDAM in Rotterdam aan en geeft Uw familie de Sint Nikolaasverrassing van hun leven. U blijft voor Kerstmis en de jaarwisseling. Daarna ziet U misschien nog wat meer van Holland (er is zo veel veranderd) en keert terug op 19 januari met de STATENDAM via New York. Goed idee? Voegt U zich dan bij onze *„Christmas in Europe"* groep (minimum deelname 25 personen) die 24 november uit Montreal vertrekt. Het bespaart U 25%.

Misschien schikken de data niet. Kies dan een andere afvaart uit onze uitgebreide afvaartlijst—van Montreal of New York. Diverse redukties. U neemt bovendien ***275 lbs. bagage per persoon gratis*** mee en geniet van de ruimte en het gemak dat alleen een zeereis kan geven. Raadpleeg Uw travel agent. Hij weet het!

„HAPPY HOLIDAY" AFVAARTEN
ROTTERDAM EN ANDERE EUROPESE HAVENS

VAN MONTREAL/QUEBEC:
MAASDAM 24 nov.

VAN NEW YORK:
NIEUW AMSTERDAM 19 nov.
PRINSES MARGRIET 4 dec.
STATENDAM 10 dec.

EN VELE ANDERE AFVAARTEN

Holland-Amerika Lijn
De Lijn met Hollandse Traditie.

Pay Later Plan beschikbaar

Societies, etc.
FOR ALL YOUR BOOKS
ANTON LAMMERS
Chr. Book Centre
36 Longwood Road N., Hamilton, Ontario
We are available every evening to discuss the need of your society, library, etc.

INGEZONDEN

OUD-LEERLINGEN VAN DE CHR. NAT. SCHOOL TE DOKKUM

In oktober a.s. is het 100 jaar geleden, dat in Dokkum een Vereniging tot Stichting en Instandhouding van een Chr. School werd opgericht.

Als oud-leerlingen hebben wij deze school gekend als: de school van meester Klaver — de skoalle fen master Bonga — en nu de school van meester Faber. De Fetzeschool waar wij allen de eerste beginselen der wijsheid hebben opgedaan.

Het is de bedoeling van het huidige Bestuur om dit eeuw-jaar feestelijk te herdenken en wel medio oktober. De juiste data zullen via de pers bekend worden gemaakt.

Enkele oud-leerlingen hebben gemeend de jubilerende school iets te moeten aanbieden. Dit kost natuurlijk geld. Wilt U hieraan ook mee doen, dan verwachten wij Uw bijdrage op postrekening no. 801034 of per cheque, t.n.v. J. Kits, Altenastreek 15, Dokkum.

H. K. BERGSMA, B.A.

It came as a pleasant surprise to Mr. H. K. Bergsma principal of the Wellandport Christian School, to hear that he had been awarded the B.A.-degree upon completion of his studies at MacMaster University at Hamilton, Ont.

Hendrik Klaas Bergsma was born in the village of Hallum, The Netherlands. He received his elementary and secondary education in his native country. Upon highschool-graduation he continued his studies at the Teacher's College of Bloemendaal, Holland, from which he received his certificate on June 2, 1953. Just two days later Henk joined in his family's migration to Canada. The Bergsmas settled in St. Catharines, Ont., where the young teacher helped to get the family by taking different menial jobs. This, however, did not keep the ambitious young man from his original goal. He filled the necessary requirements for entering a Canadian Teacher's College through nightcourses, and entered Hamilton T.C., September 1956, to graduate in the Spring of the next year. After two years as a teacher at Parnall Public School, St. Catharines, Ont., the successful immigrant received his Permanent Elementary Schoolteacher's Certificate. He accepted his present position in the same year. While at Parnall the young teacher married a girl from his native country, Miss Dianne Teeuwsen of St. Catharines. The now internationally qualified teacher decided that same year to pursue studies at MacMaster University, Hamilton, in his spare time. After seven years of hard work and considerable sacrifice by Mrs. Bergsma, the courageous couple, meanwhile blessed with three sons, could celebrate Hank's graduation from MacMaster with a general B.A.-degree.

Many who have been associated with Mr. Bergsma can testify as to his superb qualifications not only academically, but personally as well. He demands respect as a highly qualified teacher and wins friends as a wonderful counselor.

Congratulations to Mr. Bergsma and his family for such a remarkable achievement; and to the Wellandport School for having such a principal.

"TRINITY" CHR. REF. CHURCH, ST. CATHARINES, ONT.

On Jan. 27, 1964, our congregation was organized as the Second Congregation of St. Catharines, with a membership of 135 families. Soon the name "Trinity" was chosen for our congregation. Our mother church "Maranatha" has made accommodation for us, so we can have worship services at 11 a.m. and 5 p.m. in their church building. At 7 p.m. a combined Dutch service is held every Sunday. The Lord has blessed us richly in our work of calling a minister of the Word and Sacraments.

The third call was extended to Rev. John D. Hellinga. It was a thrilling experience when we received the news that Rev. Hellinga was led by the Holy Spirit to accept the call and thus to become our first pastor.

The installation took place on the evening of August 7, Dr. Paul G. Schrotenboer officiating. Other minister from the neighborhood who took part in the service were the Revs. Martin D. Geleynse, Peter Mantel and Dick C. Los. On Sunday, August 9, Rev. Hellinga preached his inaugural sermon based on John 3:29 "The friend of the Bridegroom." We are thankful to Rev. Anthonie Vanden Ende who served our congregation as counselor. We are also grateful that we had candidate John G. Klomps in our midst from May 17 until August 2. We are above all grateful to God and therefore we say "SOLI DEO GLORIE."

Geert Lammers, Clerk

FOR ALL YOUR BOOKS:
BURLINGTON
BOOK- & BIBLE HOUSE
468 Brant Street, Burlington
Phone 637-2151

GAAT U NAAR
Holland?
VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:
C. STEENHOF
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921
21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM
$ 346.90
met gratis trip naar Brussel, Parijs en Londen.

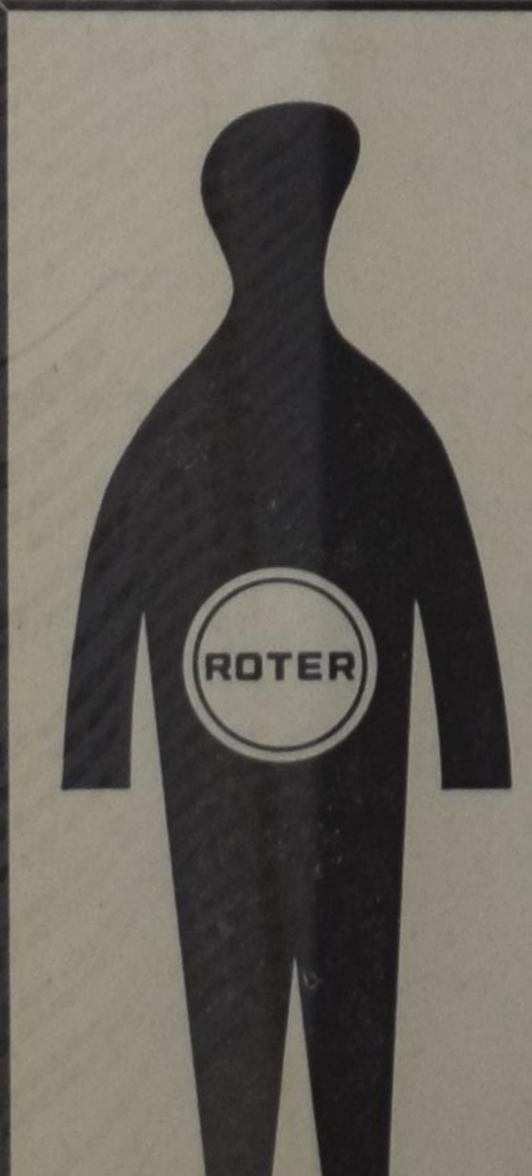

ROTER TABLETTEN
tegen maagklachten

Wordt U geplaagd door maagpijnen, maagzuur, gassen? Voelt U zich hondsmoe Slaperig na maaltijden?

Probeer dan ROTER tabletten — in vol vertrouwen — voor vlugge verlichting

60 tabletten $3.00,
150 tabletten $6.30.

ROTER tabletten — een populair recept in vele Europese landen — hier verkrijgbaar in alle goede "drug stores".

Samen Leven

Gisteravond wilde ik in de pen klimmen, om iets te schrijven naar aanleiding van de reacties op wat ik onlangs vertelde over "De vrolijke strijd".

Ik had net aan de pen gelikt (een vreemde gewoonte, die zinloos en onsmakelijk is, doch niet te overwinnen (weer een lik!), toen er gebeld werd. Ik hoorde Katrien naar de deur sloffen, en haar verraste kreet — Wel heb je ooit! Kom binnen, mensen! — verried duidelijk, dat er visite was. Met een zucht van ergernis legde ik de pen neer, om te zien wie de bezoekers waren. Toen ik ze zag, verdween mijn geprikkeldheid en als een papegaai brouwde ik mijn echtgenote na: — Wel heb je ooit!

Wie waren de gasten? Geliefde lezer, ge kent ze zelf sinds enige weken: Fred en Mien Feenstra en Bill en Hetty Stoker, onze vroegere vrienden, die de laatste maanden verstek lieten gaan, omdat ze meningsverschillen hadden ontdekt tussen de familie Dof en hen ten aanzien van Christelijke organisaties, Christelijke Universiteit en aanverwante Christelijke zaken.

Nu, over die verschillen is gisteravond niet eens zoveel gesproken. Dat hoefde ook niet, want we waren het veel gauwer met elkaar eens dan we hadden verwacht. Fred en Bill tapten uit een heel ander vaatje dan ze wel eens gedaan hadden. Ik kon slechts één uitschieter konstateren. Dat was, toen Bill van een broeder, die in alle eer en deugd reeds lange jaren het ambt van predikant heeft bediend zowel in Nederland als Canada, verklaarde, dat hij aan de verkeerde kant van de "fence" stond. — Wat is die fens?, vroeg Katrien prompt. Waarop Bill met een ontwapenende glimlach zijn woorden inslikte en zei, dat hij alleen maar bedoelde te vertellen, dat genoemd predikant hun inzichten niet deelde.

Fred Feenstra vroeg me nadrukkelijk, om nu vooral niet te verzuimen de lezers van Calvinist-Contact mee te delen, dat de Doffen en de Feenstra's en de Stokers weer de beste vrienden ter wereld waren. Hetgeen hierbij geschiedt.

En nu, om in de stijl van onze eerwaarde dominee te spreken, laten we dit bezoek even rusten, om er later nog op terug te komen, en zullen we onze aandacht eerst wijden aan iets anders, dubbele punt.

Het moet me van mijn timmermanshart, dat ik me heel erg verheugd heb in de vele reacties op mijn stukje over "De vrolijke strijd". Daaruit bleek wel, dat wat ik aanroerde bij heel velen onder ons leeft! Ook was mijn ijdele hart gestreeld! Het is verbazend fijn, om te merken, dat de mensen het de moeite waard vinden, wat je schrijft. En mijn trots zwol nog meer, toen onze geachte hoofdredakteur maar eventjes drie hoofdartikelen wijdde aan het onderwerp, dat ik in mijn onnozelheid had aangeroerd. Ja, mijn bovenvermelde trots vermeerderde tot barstens toe, toen ik brieven ontving, belangrijke brieven.

Hierop nam de vrouw, die al zoveel jaren mij kent, ook in mijn veelvuldige zwakheden, een figuurlijke speld, waarmee ze in de gespannen ballon van mijn verwaandheid prikte. Ze zei alleen maar: — Het is niet, dat jij zo belangrijk bent, Arie. Toevallig had je het over belangrijke zaken, en daar gaat het om.

Deze vermaning was goed voor me. Ik ben weer tot de aarde teruggekeerd en timmer en schrijf in alle gepaste nederigheid verder.

Over die brieven gesproken: Een zekere meneer uit het verre Ontario schreef me een hartelijke brief, waaruit bleek, dat we elkaar goed aanvoelden. Het merkwaardige van deze brief was, dat er boven stond:

"Spanningscentrum,
14 sept. 1964."

Hoewel de kaart van Ontario een dergelijke plaats niet vermeldt, begreep ik heel goed, wat de broeder bedoelde. Katrien begreep het ook en merkte dankbaar op, dat we een paar duizend mijl van zo'n spanningscentrum afzitten, gelukkig!

Een andere brief kwam dicht uit de buurt, uit een niet onvermaarde plaats hier in Alberta. Ook deze broeder was het heel erg met me eens, naar hij tenminste schreef. Hij deelde me mee, dat de spanningen en de onverdraagzaamheid in onze kringen hem te zwaar waren geworden, en hij derhalve de kerk had verlaten. Liefde was er haast niet te vinden volgens hem. Een plotselinge bekering werd des broeders deel. Toen werd alles ineens heel anders. Er kwam een onuitsprekelijke blijdschap in zijn leven en veel gebed en toen.... heeft hij het lidmatschap van zijn kerk opgezegd!

IMMIGRANTEN-MIJMERINGEN

Ik heb deze brief aan mijn vrouw laten weten, maar beiden waren we met stomheid geslagen. Hier konden we met ons simpele verstand niet bij: Je wordt ineens bekeerd, je stroomt vol met blijdschap en liefde, je leeft uit de Geest, en dan.... onttrek je je aan de kerk! Een vreemdsoortige bekering, voorwaar, waar ik zelf zover vanaf sta en wens te staan, dat ik er geen woorden voor heb. In welke netten men al niet kan kruipen! We kunnen alleen maar bidden om beterschap voor deze man.

Een andere brief kwam van een predikant, een mooie brief. Hij schreef me onder andere, dat hij wel kan snappen, dat Arie niet veel meer over de problemen van samenleving onder ons als christenmensen zou kunnen zeggen, en daar heeft hij groot gelijk in.

Ik ben geen man van vele letteren. Verder dan een diploma van een winteravondschool heb ik het nooit gebracht, en schrijven zoals onze hoofredacteur dat kan is mij niet bijgebracht noch gegeven. Daarom laat ik het heel graag aan meer bekwame en bevoegde lieden over, om meer te schrijven over de noodzaak, dat we in eigen kring elkaar toch vasthouden en met elkaar verder komen zonder in onze gelederen, die toch al niet groot zijn, "fencen" op te richten en uit te maken aan welke kant van het miserabele fensje de broeders en zusters toch wel staan.

Onze hoofdredacteur is diep op deze kwestie van onze saamhorigheid ingegaan en daarmee heeft hij ons allemaal een grote dienst bewezen. Daardoor zijn Fred en Bill met hun vrouwen weer bij ons komen koffie drinken. In ons gesprek bleek, dat de hoofdartikelen op hen en ons hadden ingewerkt. Zo moet het inderdaad gaan onder ons, dat we beseffen, dat we met elkaar onderweg zijn naar het Feest van de Heiland en niet naar de begrafenis van de wereld. We moeten elkaar steeds weer ontmoeten bij het beginpunt Christus. Aan de voet van het kruis blijft er van onze verbeelding niet veel over en waaien onze etiketjes weg.

Over één ding wil ik graag nog even praten. In een van de "editorials" werd geschreven over het gevaar van intellectualisme en piëtisme in onze kring. (Meneer de zetter, wil u deze zware woorden verbeteren, als ik ze verkeerd heb geschreven?) Nu schrik ik als eenvoudig burger al, wanneer ik lees van -ismen. Dan beginnen de dingen me meestal boven de pet te gaan. Bovendien heb ik in Holland de laatste twee jaar voor ons vertrek veel last gehad van rheumatisme, dat ook geen pretje was. Ik ben bang voor -ismen. Maar toch heb ik in de loop van vele jaren wel ongeveer leren begrijpen, wat intellectualisme en piëtisme (zetter!) betekent, en dat zowel het een als het ander vreselijk gevaarlijk is voor het christelijk leven en voor de kerk van de Here.

In verband met dat eerste kwaad kan ik het niet laten, hier nog wat te vertellen, dat ik in het afgelopen vergaderseizoen zelf heb meegemaakt. We hadden een spreker die ons zou aanwakkeren tot meerdere Christelijke aktie, een propaganda speech zogezegd. Deze spreker was verbazend geleerd. Hij had het over onze taak. Allerlei -ismen werden tentoongesteld en vervolgens verworpen. Verschillende wijsgeren passeerden de revue en ontvingen een smadelijke begrafenis. Volgens mij was dit de kern van het ingewikkelde betoog — maar goed onderlegde vrienden verzekerden me, dat de spreker iets heel anders had bedoeld — dat wij evenals Adam en Eva in het Paradijs waren aangelegd op dienst, en dat we ons daarom altoos moesten inspannen, terwijl er van ontspanning geen sprake mocht zijn. Zoiets tenminste.

In de pauze van de vergadering schoot ik het hoofd van onze school aan, die een paar letters achter zijn naam heeft ten teken dat hij veel geleerd heeft. Maar op mijn desbetreffende vraag antwoordde hij, dat het hem gelukt was, de spreker tien minuten te volgen, maar dat hij het toen moest opgeven en het nakijken had. Ook buurman Mol was niet veel wijzer geworden van het ingewikkelde referaat. Hij zat maar stil voor zich uit te kijken, zijn voorhoofd vol diepe rimpels. — Het ging over doen en laten, sprak hij aarzelend, — maar hoe het precies zat, dat weet ik eigenlijk ook niet.

Daar kwam broeder de Greef op ons af. — Was het niet geweldig? juichte hij; — wat een spreker; wat een talent; wat een diepgang!

Toen kon ik het natuurlijk niet laten, om de enthousiasteling te vragen: — En waar ging het dan over?

Verward zag de Greef ons aan: — Snap je dat dan niet? sprak hij laatdunkend; — Het ging toch over onze taak, ons doen en laten; als je het doet, moet je eerst wat laten, laten en doen gaan steeds samen.

— O, juist, sprak Mol met veel nadruk en spoedde zich heen.

Na de pauze kon men de geleerde spreker nog vragen stellen. Er heerste een gewijde stilte. Men keek wel uit.

Totdat broeder de Greef het woord vroeg. Hij merkte eerst op, dat hij geweldig had genoten van het machtige betoog van de geachte spreker, dat aan duidelijkheid en klem niets te wensen had overgelaten, en nu wilde hij graag de volgende vraag stellen: als alles doen en laten was en taak en inspanning, mochten onze kinderen dan wel aan sport doen?

De geleerde spreker knikte ten teken dat hij de vraag begrepen had en maakte zich op tot een antwoord. Met een vaart stak hij af naar duizelingwekkende diepten. Zo nu en dan ving ik de woorden taak en plicht en sport op. Na ongeveer vijftien minuten werd het weer stil. Het scheen dat de vraag beantwoord was.

De voorzitter vroeg, of de vragensteller tevreden was gesteld. Deze maakte een buiging en antwoordde dankbaar en tevreden: — Volkomen, voorzitter.

Na afloop bleek er nog een broeder te zijn, die heftig genoten had van het meesterlijk betoog. Ik kon het zien, dat het Mol en mij ernstig kwalijk genomen werd, dat wij niet konden meezingen in het koor, dat de lof des sprekers bezong. Ik voelde, dat de geestdriftige broeders dachten aan een zekere "fence" met Mol en Arie en anderen, die niet wilden horen en dus geen dageraad hadden, aan de verkeerde kant.

Het schijnt sommige sprekers en hoorders tegenwoordig in de bol geslagen te zijn. Als dat intellectualisme is, geef mijn portie dan maar aan Fik.

Piëtisme moet ook niet zo mooi zijn. Maar als ik onder christenen moet kiezen tussen overvroomheid en oververstandigheid, dan gaat bij die kwade keus mijn voorkeur toch uit naar het eerste.

Het is te hopen, dat in onze discussie we elkaar weer meer zijn gaan zien als broeders en zusters, die samen verder willen gaan op weg naar het feest; als vrolijke vechters, die weten, dat de overwinning er al is, en buiten ons om en zonder ons is behaald.

Eerlijk en nederig met elkaar leven en werken, en elkaar hevig liefhebben, en de fencen verbrijzelen, dat moeten we doen.

En vooral de Bijbel openlaten; Gods Woord laten spreken; Gods Woord....

Arie.

Koffie is klaar!

Fijn, en om het echt compleet te maken zet moeder een schaaltje speculaasjes op tafel. Gezellig! speculaasjes van VOORTMAN'S: zuiver, zacht gekruid en vol amandeltjes*. *Die* lust iedereen.

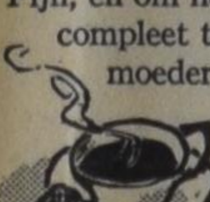

*verkrijgbaar met of zonder amandeltjes

Speculaasjes van VOORTMAN'S

de bakker, die ze bakken kan!

En als U geen koffiedrinker bent, neem ze gerust bij de thee of een kop chocolade; smaakt ook goed.

Support

YOUR CHURCH IN ACTION!

CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE

2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan

"CALVINIST - CONTACT" PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE NIEUWE WINKEL, door Toussaint Bokma. Een interessant geschreven pocket, die het na-oorlogse zaken- en familieleven in Nederland typerend weergeeft.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
veen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje nel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies gschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

DE SLAANDE HAND, door Hugo Kingmans.
Een vlot geschreven verhaal van de bekende Hugo Kingmans.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background 'o his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

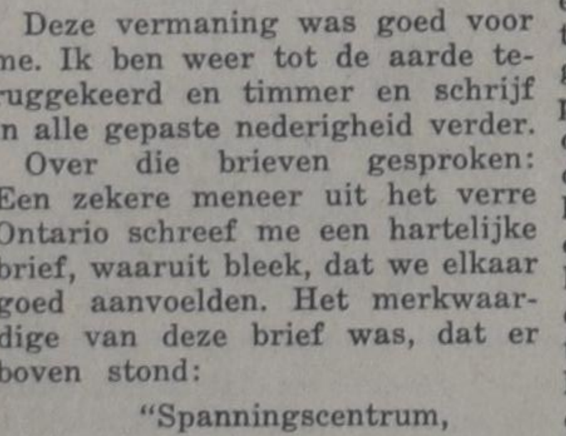

Imp: HOLTZHEUSER BROS.
Toronto - Edmonton - Vancouver

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B. Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....

CHRISTIAN CC COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.
Contents may not be reprinted without permission of the publisher.
The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

PROBLEMS IN SCHOOL DISCIPLINE ②

Adapted from an article by Prof. Dr. J. Waterink

This time I wish again to speak about the problem of school discipline. Basically this problem is much more difficult than parents suppose. May I quote a few of the causes which make it so difficult?

In the first place, the school must exercise discipline over children from different types of homes. Some children are used to a normal amount of discipline at home and some have received too much disciplining, and probably most of the boys and girls come from families where they did not receive any at all. This in itself creates many problems already, as well as exercising discipline in class relationship, as punishing and disciplining the individual.

Secondly, the management of the school experiences many hardships, because the teachers at the school differ from each other in their application of discipline; for one it is much easier than for another; children listen better to one teacher than another; some know how to maintain order; and others don't know how to keep the class in order at all, and there are those, who don't have the faintest understanding what school discipline is all about. I feel it is unnecessary to explain in what position this places the management of the school. Not every principal can do what happened more than 50 years ago once at a school; a fourth grade teacher sent a child out of the class at about 9.30 a.m.; at 10:45 another, and at 10:45 again another. At that time when you were sent out of class, a visit to the principal's office was inevitable, the principal went to see the fourth grade; he stood in front of the class and said: "Boys and girls, if another one of you is sent out this morning then I will personally do something about it, and throw him out"; the class trembled with fear; then he turned to the teacher and said: "If you throw out another one, that will make it four, but then you will be the fifth." For weeks nothing happened in that class. One could say, that actually it was ridiculous what the principal of this school did. And that is exactly what it was, ridiculous.

However, this pedagogue knew what he could and could not do. He knew it would help, and the way he did it, it did help.

I wish to turn back to the problems which there are by exercising discipline in school; because there are more reasons, through which this disciplining becomes much more difficult, than the discipline at home.

The group, for one, is so much bigger. It is hard to oversee the beginning and the development of a transgression. In addition to that, it is not easy to know 40 or 50 children individually, and to know how each one should be disciplined.

I wish to stress, that our parents should have a deep respect for the school, capable of exercising discipline. We will readily admit, that it seldom happens, that there is reason for serious complaint about the discipline in school, — every day thousands of teachers are busy educating our youth. Once in a while, however, one will hear complaints. These complaints are quite often ungrounded. But if the complaints are grounded, then one of the following factors usually play a role. The management of the school has forgotten that schoolchildren are indeed children, and that discipline is in the interest of the child; not in the interest of the neighbours, and not to prevent complaints about the noise.

Secondly, it does happen once in a while that the school punishes too formally. Also because of the fact that one cannot see that children behave mischievously. A good pedagogue should really be able to laugh, when four friends one afternoon arrange to play hooky. When spring is in the air, and boys dare each other to stay away from school, is that really such a serious transgression? Must that be punished in such a manner, so that the child really feels hurt?

Thirdly, the school sometimes forgets, that in certain situations the parents have something to say. After all the parents have a right to voice an opinion in school matters, — think of the children, who were not allowed to come along on the school trip, — as far as I can see, the school may not decide without consulting with the parents.

This is quite logical. The school cannot decide whether a child may come along on a school trip, without the parents' permission. So then the school cannot decide either, that a child, who first was coming along, is now not going, without notifying the parents.

Now the question about whether or not punishing collectively is fair. I don't want to go too deeply into this. I just want to relate one story that happened to me when I was a child. A few boys proposed to throw stinkbombs into the classroom. Some boys thought it was mean, and did not want to cooperate. Some girls thought it was a great idea, and others had no interest at all.

But it was done anyway. The teacher diligently tried to find out who the culprits were. But those responsible for it were not found out. Then the whole class had to stay after school. The boys and girls who had done it, started to tease the ones who hadn't had anything to do with it: "Yeah, you were scared, you didn't dare do it, but you have to stay after school anyway, ha, ha." With such a collective punishment the sense of justice of a child is shocked in the same manner, that the sense of justice of an adult was shocked, when in the war ten houses in a town were burned down, and ten men were shot, simply because a Nazi was murdered there and the guilty one could not be found.

In the fourth place there is somewhat the danger of punishing when following a certain scheme or outline. When two children, half an hour after each other commit the same transgression, then that is not the same. One must have understanding for the situation before applying punishment and exercising such punishment. As long as the educator has the feeling: how is it possible that this child did such a thing, then he is not ready to punish. One could say: "this child is mischievous, and that is that", but one must be very careful. A child at one time or another is quite often mischievous. But parents have a tendency to view something of a more serious nature to be mischief.

I can still feel the stinging blow the teacher once gave me in school. We used to sit two to a desk, and for fun we often tried to push each other out. The previous day we had been caught at one of these pushing sessions. But when this time I shoved over to my neighbour's side, and bent over to look for something in my desk, the teacher dealt me a stinging blow on the ear. I immediately asked indignantly of the teacher: "Why did you hit me?" He said, that I was trying to push the boy next to me out of his desk. Even the principal would not believe my story. And to top it off, my father reprimanded me for being a nuisance in class, and for lying to the teachers. Then and there I decided, that when I grew up, I would tell my teacher that he had been wrong.

These things could happen at home too, and they do. But the chance that they happen in school is much greater. If the school then has to see to itself, the parents must to my idea, show understanding for the difficulties, with which the school has to cope. One must not think that the children are always innocent, far from it; and on the other hand the parents must be wise enough to understand, that the school also makes mistakes. In a complicated and difficult task as that of teacher, mistakes are unavoidable.

The parents must, if they think it necessary, calmly talk about these things with the teacher.

It is not so bad if the school makes mistakes once in a while. But it is necessary, that the school shows happiness about the fact, that apparently they have made a mistake, and that the child was not as bad as they had thought.

Because ultimately it is so, in the education of our children, we should not be worried so much about the school, or about a good relationship with the parents, but that we give our children a truly christian education.

★ ★ ★

THE WORLD AROUND US

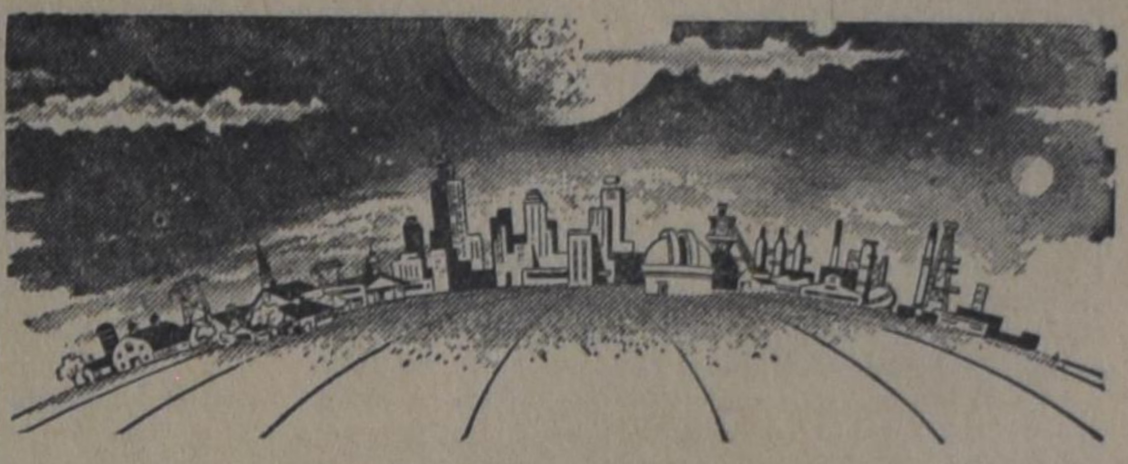

Europe on the Move

BY JOHN VRIESINGA

The people of England will go to the polls for the sixth time since the second world war on Thursday, October 15 in what promises to be a very close race between the Conservatives, who enjoyed an uninterrupted reign for almost 13 years, and their Socialist opponents. If the Conservatives win again it may mean an 18 year period of rule for them, and, according to some observers, practically the end of the two party system.

Last year the Profumo scandal came very close to breaking the spell as even staunch party supporters felt that the government could not survive the blow. But the miraculous has happened. Sir Alec Home has almost completely restored confidence and the winds of economic fortune have favoured his rule tremendously. It is felt that the mass of politically uncommitted will not risk rocking the boat and so return Home to power, probably with a much reduced majority.

The loss of dissenting Conservatives would go to the old style Liberal party, which, though it cannot possibly hope to win the election, would see its position of balance between the opposing giants considerably enhanced by this turn of events.

The remarkable recovery of the Conservatives may to a large extent be seen against the background of a move that affecting all of Europe and that originated in Moskou.

Last week we observed how Krushchev's interpretation of communist ideals, or, if you please his deviation from communist doctrine (at least as far as economics is concerned) has resulted in a warming trend in the world's political climate, and even in the development of thunderclouds over communist China.

It only stands to reason that these changes are first and most deeply felt in Europe itself, the birthplace of political and economic ills that have plagued the world ever since 1914.

Last week we also observed that the new communist line in Europe resulted in a much greater independence of the communist satellites. This, in turn is effecting a greater independence of free Europe in relation to the United States and a revival of nationalism.

When the world was sharply divided in two camps, the United States and Russia, free Europe looked to the States for its defence. The U.S. were quick to jump into the breach with economic aid and military reinforcements. But today these things are no longer so urgently needed.

Not only has the menace of Russian domination of Europe receded, but there is a growing trade movement between East and West Europe as a result. Against the dire warnings of the U.S. big business of practically all West European countries, including West Germany, are investing heavily in the economic development of Russia and her satellites. Building all sorts of industries behind the iron curtain, they are committing themselves to greater European unity to the tune of untold millions of dollars.

Krushchev encourages this and the end is not in sight yet. The resultant economic boom is largely responsible for Britain's Conservative's come-back. Their campaigners warn the voters: You've never had it so good.

Do the British Socialists want to introduce a policy to reverse the present trend of greater independence? Of course not. They do favor, however, as do also the Dutch, the American prescription for all of Europe's ills: the gradual formation of a "United States of Europe".

This concept was given a preview in the formation, shortly after the second world war, of the Benelux, establishing free trade between Belgium, The Netherlands and Luxembourg.

The Benelux developed into the European common market which provided with Marshall Aid the original impetus to Europe's economic recovery. Britain's Conservatives, a few years ago, tried hard to join the common market, but French veto put an end to the matter. De Gaulle is quite violently opposed to the idea of a United States of Europe. He has even recently forced Belgium's Spaak to give up the idea. Spaak has announced that now he will settle for the second best thing: a European unity that leaves each member's sovereignty intact.

However, the dream of a real European unity seems as much a mirage as ever. As long as there is a De Gaulle in France it seems an impossibility.

Though things are shifting rapidly in Europe its problems are by no means solved. In 1948 the Dutch statesman Gerbrandy in an essay on European politics bluntly stated that no force in the world can be one. He was, of course, referring to Germany which was left divided permanently separate a country that historically and culturally should by the last war in East and West, with an iron curtain and now a brick wall separating the two halves.

According to Gerbrandy the two will have to become one again before there can be permanent peace in Europe. Krushchev may have chopped a few holes in the wall with greater freedom of movement between east and west, but the wall is still very much a fact.

In the words of the British prime minister during a recent pre-election interview: "We must always be on the alert as communist philosophy itself is still the same".

There is also the disquieting thought that the present Russian attitude is a mere phase in a long range policy to loosen Europe's ties with the U.S. and to gain a more dominant rule in its economy. With the ultimate aim of controlling it ideologically.

This thought is not merely being suspicious of Russian motives. It is suggested by Biblical teaching, which asserts, that in the end all political struggle is spiritually defined.

Dr. P. Y. DE JONG Rev. F. GUILLAUME
Dr. R. KOOISTRA Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE COVENANT PEOPLE IN THE CRUCIBLE

No. 3

ABOUT THE LOST LAMENTATION ON THE LOST KING

II Kings 23:21-30; II Chron. 35:20-27; Jer. 22:10-19.

BACKGROUND NOTES

Due perhaps to some slight confusion at our headquarters I am supposed to write an outline about the **lamentation over the last good king**. We read in II Chronicles 35:25 that Jeremiah lamented for Josiah and at the end of this verse we are referred to "the lamentations". One might expect that thus the lamentation over the death of king Josiah is to be found in the book of the lamentations of Jeremiah. However, this is not the case. The book of lamentation which is meant in II Chronicles 35:25 is lost. Hence my title.

It would be extremely difficult to write an outline on a lost song of mourning. For this reason I take the liberty to add to the passages from the books of Kings and Chronicles one from the prophecies of Jeremiah, in which we are somewhat reminded of the now lost lamentation over king Josiah. I am sure you will read all three passages carefully before you start making your essay.

The first question which comes to our mind is what the meaning of the Holy Spirit could have been in telling us about a lamentation which itself is lost. We trust, don't we, that the Scriptures do not tell unnecessary detail. Apparently the Holy Spirit wants us to know about the lost lamentation about the last good king, who reigned over Judah before the people were sent into captivity. I realize that a number of reasons could be suggested and that we will not be able to choose any of these with absolute certainty.

Yet, there is the striking fact that Josiah was lamented over by God's prophet and his people, whereas this did not happen to his sons Jehoahaz and Jehoiakim. After the death of a good king prophets and people will mourn. They will lament: "Ah lord! Ah, his royal glory!" Jer. 22:18. This confirms the conviction that the dead king has been indeed a good king.

Moreover in the case of Josiah the lost lamentation is of great importance because of the involved situation. I take it that the foregoing outline will have told you all about the prophecy of Huldah (2 Kings 22:12-20). When king Josiah listened to the reading of the book of the law which had been found in the temple by the highpriest Hilkiah, he "rent his clothes" (vs. 11) and sent messengers to the prophetess Huldah to ask whether there would be a way to escape the punishments written in the old book. The answer stated that that was impossible. Jeremiah also proclaims that the people of Judah will be "removed into all kingdoms of the earth, **because of Manasseh**". Jer. 15:4.

People and king have filled the cup of God's wrath to the brim; there will be no change. Nevertheless Josiah will not perish with his people. God saw that he humbled himself and let Huldah promise him that he would "be gathered into his gravein peace" and that his "eyes would not see all the evil which I will bring upon this place." 2 Kings 22:20.

About thirteen years later Josiah made a serious political mistake. He attacked Pharaoh-nechoh (Pharaoh-Necho) of Egypt, he did not believe the well meaning words of this Pharaoh and was slain at Megiddo. It seems to be a most tragic end of such a good king. Could God forget his servant? Did Josiah not trust in the Lord? Why then did this have to happen?

However, in this way the Lord fulfilled His own promise to Josiah. In this way he died in peace and did not see all the evil which was about to come. He died in time to die in peace. God took him home at the age of 39 years.

We deal with a tangle, but Jahweh kept his word: Josiah was not cast in the crucible like his people.

THE OUTLINE

a. **Josiah's death. II Chron. 35:20-24.**
Most of this story will have been told in the former outline. State briefly why Josiah attacked the Pharaoh of Egypt. Did he completely rely on the Lord?
The message Pharao sent to Josiah is a strange one. Pharao speaks as one of the prophets of Jahweh. Apparently Josiah still does not trust that the warning is an honest one.
On the other hand he does not seem to be at ease either. Why? The result is that Josiah is "sore wounded" in the beginning of the battle.
He is placed in an other chariot and reaches Jerusalem before his death. He is buried in the usual and honourable way. His sudden death made a deep impression and caused much mourning. Does it remind you of the deep dismay at the time of the death of President Kennedy?

b. **The lost lamentation.** II Chron. 35:25-27.
Who made the song? Who sang it? Why did it become a national song of mourning? Did it become tradition?
Yet, the lamentation did not bring true conversion. The people were very proud of their God-fearing king, but it did not bring them back to God. They sang pious words, but with a hardened heart. Are there more such cases? Can you give examples?
They liked king Josiah very much. But why is this not sufficient? Why did they like Josiah. Cf. Jeremiah 22:15, 16.
Read also the general prophecy of Jer. 22:2-9. How does this show that the fear of the Lord is closely connected and unified with the care for the needy. See also I John 4:20. Tell a bit more about the implications of the love for the neighbour with regard to the king.
Can we have true "humanism" without true religion? Is the humane society tolerant?

c. **The contrast.** Jer. 22:10-19.
Two kings are placed in contrast with Josiah. The first one is Shallum, who is also called Jehoahaz. They ruled for only three months. See II Chron. 36:1-4 and the next outline. He went to see Pharao at Ribla — but never returned to Jerusalem.
Why does Jeremiah say about him: "Weep not for the dead (Josiah), but for him who is deported" (vs. 10)?
The second contrast is his brother, Jehoiakim, an other son of the last good king. He governed Judah for eleven years. But he was mostly interested in building palaces for himself. The common people suffered. God is not impressed by the beautiful palace of a king who oppresses the poor. You may call the house "Gilead" or "Lebanon" because of all the cedarwood painted red with vermillion the Lord will destroy nevertheless. Vv. 6, 14.
What does the Lord ask in Jer. 22:15? Can you think of similar warnings in the Scriptures? Is it only a warning for kings or does it have also its meaning for us, common people. In which way? Cf. 1 Tim. 6:9 and James 2:5. Is it wrong to be rich? May we enjoy the good things of this world? See also Jer. 22:15: did not thy father eat and drink . . .
Why would people refuse to mourn for Jehoiakim? Why would they be happy that he was dead?
What is the burial of an ass? Vs. 19.
How peaceful was the end of Josiah compared with that of his sons!

Gleanings from the Press

From Hither and Yon

Sacramental Unity in Missions

An example of what this type of unity will mean became clear some months ago at Mexico City at the meetings of the Commission on World Mission and Evangelism of the World Council of Churches. Attended by more than two hundred delegates, this conference devoted its attention very largely to pushing church union on the "mission fields" of the world. Its committee on Joint Action for Mission held that "Full unity must always be recognized as our goal." At the same time it rejoiced in various church unions on former mission fields, where churches came together ignoring differences in doctrine and belief to form an externally united (i.e. uniform) church.

But even the most hardened of those who favor unity without regard to doctrine divergence and difference, cannot ignore the matter of belief completely. Consequently the point of unity upon which most of them concentrate is strangely enough the Lord's Supper. It is strange because at this point the "High" Anglicans, the Orthodox and the Roman Catholics all show their exclusiveness most clearly. On the other hand, it may not be so strange, for all these groups mentioned above tend to coalesce in their views of the Lord's Supper as a repeated sacrifice for the sins of men. If they can win over the other churches: Presbyterian, Baptist, Methodist and the like to this belief, they have virtually won the battle for uniformity which will eventually lead into either the Orthodox or the Roman churches. Apparently it is this view of the Lord's Supper which will now be pushed among the younger churches.

Our reason for saying this, is that at the Mexico City Conference the statement was adopted to the effect that the Christian's "unchanging calling in the changing world is expressed in the Eucharist in which the redemption of the world in Jesus Christ **is offered** continutally for (bold ours) and to the world." Thus no longer is the Church to preach the good news of a Christ who died once and for all for the sins of His people, but of a Christ who must be re-offered by a sacramental priesthood from day to day. No doubt this statement pleased the Anglo-Catholic and Greek Orthodox delegates and Roman Catholic observers greatly, but it also reveals the way in which the present ecumenical movement is heading — to Rome!

We might add that we saw no evidence that the representatives of our church took any stand against this statement.

W. S. R(eid)
in **Presbyterian Comment**

★

CHURCH UNION AND CHURCH UNIFORMITY

John Calvin, the sixteenth century reformer, in one of his profound, but often ignored, statements in his **Institutes of the Christian Religion (IV, l, iii)** points out that the unity of the Church can never be seen. Only by faith can the Christian recognize that all those who trust in Christ are one in Him. The reason for this is, and here Calvin's realism as well as his biblical understanding show, that the Church is always a mixture of true and merely professing Christians. Consequently outward unity without unity of faith does not mean a thing, for it proves nothing. Furthermore, only Christians can understand the meaning of oneness in Christ.

The present unity-movements within Christendom are busy concentrating their efforts on bringing about an outward and visible unity. At the same time they quite frankly ignore all Christians' unity in Christ. Indeed, they even go so far at times as to deny that all those who believe in Christ as Saviour and Lord are one in Him, as stated by Paul. (Gal. 3:28) Furthermore, they claim that true unity is in outward organization while unity in faith if not irrelevant, is at least secondary. In so saying they are actually saying that what they want is **not unity but uniformity in externals**. This they often deny, but their actions belie their words.

The evidence of the church unionists desire for uniformity, not unity, appears, for instance in their unwillingness to sit at the Lord's Table together. The Church of England will not officially receive Presbyterians at Communion, Greek Orthodox will not partake with any others, except perhaps in some cases with Anglicans. Why? Because their ministers have had the bishop's hands laid on them. There must be uniformity. And this is true, even when they are pulling hard for unity, praying for it and saying that the Spirit of God wants it. Thus one can plainly see that the calls for unity are basically dishonest. What is desired is uniformity to which all others must conform. If they refuse, the next step may be persecution, something which has happened in the past and may well come again.

in **Presbyterian Comment**
W. S. R(eid)

★

CHESS

Due to unforeseen circumstances, the Chess column will not appear in this week's issue, but will continue regularly the week following.

Editor

Miracle in South Bend

BY JOHN W. ASMA

John W. Asma, clerk of the Christian Reformed Church of South Bend, Indiana, has sent the following article in compliance with The Banner's request for information.

On a Friday evening, a few weeks ago, the children in our daily vacation Bible school sang: "Thank You for the Policemen . . . ," in line with the theme of this year: "God, Country, and I." Little did we realize how thankful we would be for policemen and police facilities the next day!

It was a pleasant, sunny Saturday afternoon in South Bend—August 15, 1964—and the people of our church were enjoying the weather and were preparing for Sunday. It seemed such a normal weekend, but it would turn out to be one that would never be forgotten by all concerned with the events related here.

Kristin Smith, the nine-year-old daughter of Rev. and Mrs. Thomas L. Smith, was waiting for her brother at the street corner half a block away from the church and parsonage. A man approached her, asked directions, and then threatened her life with a gun, promising that he would not kill her if she accompanied him. After driving around for some time, she was put into the trunk of his car which would be her prison for several hours.

The alarm was sounded at about five o'clock. Policemen swarmed over the neighborhood. Other children had seen the man but were unable to give a good description of the criminal or the car. Search parties were organized. Church members were notified and hurried to the church to search surrounding wooded areas. Each step, as one member so completely expressed it, became a prayer for the life and welfare of the child. Prayers were offered constantly; at about nine o'clock all those of the church who were present were called to the basement of the church and a prayer meeting was held. What an experience—what anguished prayers, but what a communion of the saints was felt!

The search continued. At the parsonage the time passed slowly away in suffering and deep distress, in prayer and Bible reading, occasionally interrupted by police officers reporting the things done or asking more questions. In all the agony there was a spiritual experience. The grandfather remarked: "Be still and know that I am God," and the father recited: "Though I walk through the valley of the shadow of death . . . ."

Then, as the *South Bend Tribune* later called them, "an awesome chain of miracles" took place after an "uncanny series of circumstances." At about 1:30 a.m. the abductor, after criminal assaults, threw Kristin, hands and feet tied, blindfolded and gagged, from a bridge into the St. Joseph River, twenty-one feet below, in a lonely section north of the Indiana border. She floated to a sandbar, was able to expel the gag, stood tiptoe in chin-deep water, and cried for help. A Niles Township attorney was moving furniture into his recently purchased cottage and was unloading the last load with the help of some relatives. They had been held up for at least an hour because of an auto accident earlier in the evening. They heard the cries, and with a boat—not yet removed by the previous owner—rescued the girl.

A stunned and impressed community calls it "a miracle," "acts of recovery guided from above." We praise God for his direct intervention. He gave special grace to Kristin to keep herself composed during the ordeal. The *South Bend Tribune* wrote a few days later (in connection with the rescue and earlier attempts on her part to attract attention while riding in the trunk of the car): "We are very, very glad she was so bountifully endowed by her Creator." She also gave an accurate description of her tormentor and the car, on the basis of which he was captured. He faces federal kidnapping charges, and also charges by the states of Indiana and Michigan. May God have mercy on his soul.

Yet we are also sad because of the evil in the world and the total depravity of human nature. The question of "why" becomes a soul-searching one. One answer was given by student pastor Lenters on Sunday morning in a brief sermon from John 9:3, prepared yet after midnight in this emergency: ". . . that the works of God should be made manifest . . . ."

A church, especially a small church such as ours, goes through a deep experience at a time like this. Last fall we went through another experience when, for several days, we prayed fervently for the life of a young deacon, in-

(Continued on page 11)

ON SECOND THOUGHT

COR. W. BARENDRECHT

DID ANYONE TELL?

"What Really Killed Marilyn?" so Mrs. Clare Boothe Luce entitles an article in *Life* (August 7, 1964). We are not here concerned with the contents of that article, but mention it for the sake of reference. This article has evoked a response from a lady in Texas. She writes to the editor of *Life*:

". . . The question was not answered as to why Marilyn took her own life. Always Marilyn was searching for a 'limitless love', which, as Arthur Miller so rightfully stated, no human being is capable of giving. But there is the 'limitless love' of God. Did anytone tell Marilyn of this?"

One may take care of this question by shrugging his shoulders. He may assume that none of the present readers has ever met Marilyn in person. Some never even heard of a person by that name until the press blew up the tragic story of her death by suicide. In shaking off the question one can, however, not easily shake off the thought.

It may be true that you and I did not shape the circumstances that led to Marilyn's early death. We, after all, do not run Hollywood or the show business. Most of us stay away from theatres. As a rule we do not associate with dimmer or brighter stars of the movie screen. Usually we stick to our own kind. We go to our own church. We mind our own business. We watch our own TV. We have troubles of our own.

And yet, in having our lives centered so much around the things that are close to home, our thinking as a result should also be centered around ourselves and the things we most easily cherish. We all love God, for instance. But the expression of that love is more often than not limited to our children or our friends. It is comparatively easy to tell your wife or your son that you love the Lord. It is not so easy to tell the same thing to the fellow you work with.

One could say, therefore, that the expression of our love for the Lord and His cause is for most of us limited to the little world we have created around ourselves. But how does that world of ours function within the world at large? What image does our world create in the eyes of the world? Does the voice of our own little world sound any different than the 'Oohs' and 'Aahs' the image of a "love goddess" such as Marilyn evokes from the world at large? How much of our storehouse of love goes into the love-hungry warehouse of the world?

It is possible for a man to lavish all his affection on his own world and yet fail to show anything of the love of God in the world outside. But, you may say, my first responsibility is to my family, to my church, to my business. And nobody can deny. Yet, there is also the responsibility we have — with the entire little world we call ours — over against the world at large.

If we did not have such a responsibility to the world, we could easily shake off any thought of concern for what happened, for instance, to Marilyn. In terms of her death by suicide that would mean that we have nothing to do with it. But this is only true to the degree that we had no direct doings with Marilyn.

As individuals living in today's world, we are co-responsible for the events in the world — the small as well as the big ones. We cannot blame industry, or the church, or society, or "the world" for the death of Marilyn without blaming ourselves. For we are part of and workers in these corners of life. And being part of the world at large we share the responsibility for what happens in that world.

Well then, you may suggest, would my feeling responsible have prevented the fact that someone I never talked to committed suicide? I am not about to say it would. But, as this lady from Texas brings out, you and I could have told someone who is about to die from a false conception of love that there is such a thing as the transcendental love of God. We could have told Marilyn that, whereas her love-idol was crumbling, the God of love remained unchanged. We could have told her that the love of God was big enough to send His own Son to a world of sinners such as Marilyn and ourselves. Did anyone tell her that?

There are people who feel so constrained by the love of God that it drives them out to the hunger- and poverty-areas of the world. Most of us do not have a compulsive urge to leave all that we have to tell of the love of Christ to those who never heard of it. But pray that we at least may demonstrate something of the love of God in our own world, and with our world in the world at large.

There reportedly are others who in their dreams actually are able to visualize God and the arch-enemy Satan. There comes a time when such religious dreams will become reality. Even non-dreamers may look forward to that time. With Job, the believer may express certainty that ". . . yet in my flesh I shall see God: whom I shall see for myself, and mine eyes shall behold . . . ." (Job 19).

At the same time, Satan will not be absent. He will appear as your and my prosecutor. Among the questions he will ask may be this one: Did you tell such as Marilyn of the love of God? Did you tell them of salvation for sinful men and women? Did you tell them of redemption from sin and self through Jesus Christ?

How should we answer?

Cor W. Barendrecht.

THE MANICOUAGAN DAM

QUEBEC COLOSSAL POWER PROJECT

TOP LEFT—Large cafeteria at campsite is one of many amenities to serve temporary army of workers during intensive construction season.

TOP RIGHT—Construction workers scale the reinforcing blankets of steel rods placed on dam face. Trailer-truck load of cement arrives at site every 12 minutes.

CENTRE LEFT—Survey party uses walkie-talkie radio to aid delicate control of massive construction project.

CENTRE—Worker astride steel form directs positioning.

CENTRE RIGHT—Drilling crews at work in nearby stone quarry use self-propelled drills to make holes for blasting rock.

BOTTOM RIGHT—Downstream from the rising bulwark of Manic 5,500 miles northeast of Montreal, overhead floodlights and cable lines for concrete buckets testify to round-the-clock activity. Reservoir above dam will take about eight years to fill.

Foremost among the seven hydro-electric wonders of the world is Canada's gigantic power project — Manicouagan damsite No. 5 — now rising up in awesome majesty deep in the rugged scenery of wilderness Quebec. Part of a multi-dam engineering feat to harness more than seven million horsepower, this modern concrete colossus will have a towering central arch big enough to shelter Montreal's 600-foot-high Place Ville Marie skyscraper. Already, with diversion tunnels closed, this man-made complex massif, welded with engineering mastery to the sub-surface bedrock is taking the first strain of what eventually will become an 800-square-mile inland sea upstream. As a continuous procession of 22-ton buckets of concrete passes high overhead on cableways and 3,500 men toil in concerted effort, the 4,000-foot-long, 703-foot-high dam grows apace to meet its 1969 completion date. At that time Canada will be richer by another 5,000,000 kilowatts of vital power — made possible by the technology of Quebec's skillful hydro-engineers.

NATIONAL FILM BOARD PHOTOSTORY

MIRACLE IN SOUTH BEND

(Continued from page 10)

jured by an accident, God took him home, but his testimony—given to doctors and nurses—is still with us and applies to these events also: "God moves in a mysterious way His wonders to perform."

* * *

Upon request, the following comments were made available to The Banner by Rev. Thomas L. Smith:

During the course of her ordeal, according to her words, Kristin asked her abductor if he had a family and if he had children. (She was under threat of being shot.) He answered no. Then she asked him if he might like to come to our church sometime. He asked, "What do they have in church?" She said that if he came he might like it.

At another point in the nightmare journey, as she was trying to attract attention from the trunk of the car, she saw, through a small hole in the trunk, a group of Negro children. She thought to herself, "There they are; they are usually made to suffer, but now I am bound and they are free".

As the time passed in her prison in the trunk of the car, she began to feel suffocated for air. So she said, "I prayed that God would send his angels to bring me more air. But instead God answered my prayer by putting an idea in my head to place my mouth near the small hole in the trunk where I could breathe."

Someone said to her, "But if that would have been me, I would have given up long before that and would have expected to die." Her answer: "Yes, but there is always God."

Her complete trust was shown in answer to a question whether she was afraid as she was being thrown over the railing of the bridge. "Yes," she said, "I was sort of afraid, but I just waited for the splash."

Her trust was vindicated by the miracle of deliverance that ensued:

Had she been thrown from the other side of the bridge, she likely would have been knocked unconscious in the water because of shallows and sandbars.

Of the family who rescued her, only one of them had sharp enough ears to hear her first cries. She was a sister who happened to be there.

The only reason they were still working at 2 o'clock in the morning is because the sister suggested they keep at it because she would not be able to return to help—even though they had considered quitting because, after all, who is foolish enough to keep working till 2 a.m.?

The abductor was experienced at tying knots—he is a tree-trimmer by occupation—yet the rope came off her hands (tied behind her) as the chains fell from Peter in prison.

The river was at a low ebb because of dry weather. A few days later it was swollen from heavy rain.

The boat would not normally have been there, nor should the oars have been in it, but they were.

There was no wind or rain, which would surely have drowned out the faint cries for help at that distance.

Surely God was there!

—From "The Banner"

So You're Going Hunting

With the Fall season just around the corner, many of us are already making plans to get out onto the lakes and woods to see if we can bag our quota of ducks, deer or moose. Naturally, the first thing to do is gather together our hunting equipment and checking to see that all is in good condition and finally deciding what will be taken on the trip. What the hunter will take will depend on the type of hunting he is going to do, the length of his trip, and the local climate.

We won't take the time to go into the details of what the well-dressed hunter should wear. A glance through sporting goods catalogues will tell you that there are a number of new light weight weather proof articles which will keep you warm, dry, and above all, visible to other hunters.

Observance of hunters' safety rules is, of course, an absolute "must" in the field. The major percentage of accidents which annually take lives of eager hunters or maim them for life are the result of carelessness and failure to abide by these important rules.

The cardinal rule of gun safety is to assume that every firearm is loaded. Guns carried in cars should be unloaded. Even then, whenever a gun is removed from a car, it should always be taken with the muzzle pointed away from the hunter, just in case.

Before using a gun, care should be taken to ensure that the barrel and action of the gun are clear of any obstruction to prevent any possibility of an exploding barrel.

We were getting over a fence when it happened," is a familiar after-the-accident phrase. Many a hunting tragedy has been caused by a hunter's gun discharging unexpectedly while he was negotiating a fence. In almost every case the gun was held incorrectly so that the muzzle pointed towards some part of the hunter's own anatomy, or in the direction of one of his companions.

The correct way to cross a fence is to first open the action of the gun, place the gun through the fence and on the ground, and then crawl through or climb over. In this way there is not the slightest wire or other obstruction firing the gun.

A gun should never be used as a lever or walking stick and certainly must never be dragged along the ground. Even in open country loaded guns should always be carried either over the shoulder or in the crook of the arm. When this is done the hunter can control the direction of the muzzle should he happen to stumble. And when not firing at game, it is best to cover the entire trigger guard with the hand, and never keep a finger on the trigger until ready to aim at a target. By so doing, a sudden surprise or jolt will not cause the gun to discharge unintentionally.

Never use a shotgun as a crutch or prop or you may really need one. To lean against the muzzle of a loaded gun is asking for trouble, and to lean upon the stock with the muzzle on the ground will cause the barrel to become plugged with dirt. The very first time the gun is fired, the barrel will likely explode in the hunter's face.

One of the commonest causes of hunting accidents is shooting at something moving, but unseen in the brush. It might be a deer, but it also might be another hunter, so hold your fire until you see what you're shooting at. It goes without saying, too, that liquor and gunpowder don't mix.

There are, of course, other safety rules one must practice in going into strange territory or, in fact, any dense bush country. It is always desirable to know exactly where you're going and how you're going to get back. Study a large scale map of the territory and, better still, carry the map with you in addition to a compass.

A whistle is a very useful item for a hunter to have if he gets lost. The unfamiliar sound will carry a fair distance and will direct searchers in the right direction. Waterproofed matches or matches in a waterproof container are another requirement plus some old photographic films with which to light a fire in a hurry in wet weather.

It is particularly important that the hunter who does become lost have the presence of mind to sit down where he is and think over the situation calmly, instead of rushing off blindly as so many lost persons do. Then he should light a small, safe fire, scraping away dried leaves and humus down to the bare soil to prevent it from spreading.

The lost hunter should think back as to the direction he has come from camp. His best plan is to stay right where he is until found, but he may wish to retrace his steps if he is able to recognize various rocks, creek bottoms or peculiarly shaped trees. If so, he should leave a good trail for any searchers to follow, a pile of stones wherever he crosses a creek or an arrow-shaped limb from a sapling pointing in the direction taken. He should also leave notes at any old camps he may find giving the direction of travel.

If all plans of action fail, the best general plan is for the hunter to travel down the small creeks. These will lead to larger ones and eventually out to some main river. There is more chance of some form of human inhabitation on a large stream or river, and travel along one is usually easier than crossing undulating country.

Cross Word Puzzle

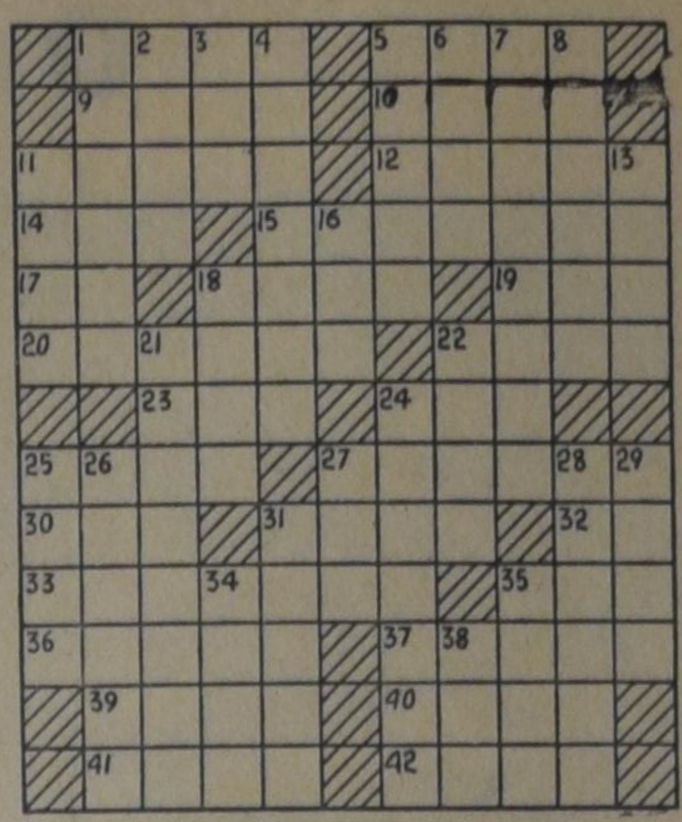

ACROSS
1. Care for
5. Vend
9. Sandarac tree
10. Algonquin Indians
11. Type of porcelain dish
12. Jeweler's stock
14. Sloths
15. A radioactive element
17. Lieutenant: abbr.
18. Biblical king
19. Uncle: Scot.
20. Dirty
22. Recognized
23. Siam. coin
24. Decorated letter
25. Tibetan priest
27. Author of "Pilgrim's Progress"
30. Cuckoo
31. A swollen mark on the skin
32. Radium: sym.
33. Holy city of Hindus: India
35. Very important person: abbr.
36. Toil
37. Fat
39. Eng. college
40. Coin
41. Lairs
42. Girl's name

DOWN
1. One of the Society Islands
2. Goddess of discord
3. Girl's name
4. A drink
5. Scrawny person
6. Ireland: poet.
7. Mercifulness
8. A type of podlike fruit
11. Young cow
13. Merganser
16. Beam
18. Wheaten flour
21. Separate into thin sheets
22. German metaphysician
24. Coarse
25. Scientists' workrooms: short.
26. Anointed: obs. var.
27. Notion
28. An awn
29. Back of the neck
31. Birds
34. Shakespeare's river
35. Opening
38. Morsel

ANSWER to last week's Cross Word Puzzle

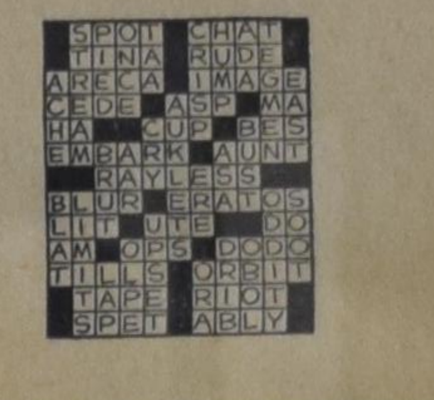

Root out of Dry Ground

BY ARGYE M. BRIGGS

(54)

A long table had been pulled into the centre of the room, and on its oil-clothed surface heavy white dishes were placed in careful order, the plates upside down. Molly Carpenter was pouring pinto beans from an iron pot into a big bowl, and several plates of hot soda biscuits and fried salt pork were already on the table. Coffee boiled aromatically in the blackened coffeepot on the back of the stove.

And it was all so familiar! Suddenly, the months at Holden, the world of careful napery and dainty food, were a half-forgotten dream, and Chris Sanders was back among familiar things.

She smiled uncertainly in response to the stares of the men, and went toward the chair to which Molly motioned her.

Then, she saw the boy. He occupied the corner behind the table, his slender, young hands quiet beside his plate.

"Hello," Chris smiled in surprise, "I didn't see you before. You must be Jerry."

The boy nodded shyly, and ducked his tousled blonde head to hide a quick, darting smile.

Chris took the chair next to the child and Molly looked pleased, "There now, Jerry," she said, "Teacher wants to sit by you."

The men guffawed, and the boy blushed furiously.

Chris turned away, saying nothing more, lest she invite more embarrassing attention for him, and accepted one of the piled plates of biscuits.

There was no butter and no cream for the coffee.

"It ain't much," Tate Carpenter said on the accepted code of courtesy, "But such as it is, there's plenty of it!"

Presently, under cover of the talk about the table, Chris turned to Jerry.

"Do you like school?" she asked the little boy, and her voice was soft to keep the others from noticing. "Did you enjoy it last year?"

Jerry swiped his biscuit into the pot liquor from his beans and took a deliberate bite before answering, but Chris had no sense that he was being rude, rather that he was giving her question the careful thought that it deserved, "Yes, Ma'am," he said slowly, and she noted the singular sweetness of his voice tones, "I reckon I do like school. But I'd of liked liked it better if teacher hadn't of had to do so much whipping."

"Whipping?" Chris asked, "Did she have to whip you, Jerry?"

The blue eyes that turned up to hers were candid, "Oh, no Ma'am," Jerry said seriously, "But," his solemn young face was thoughtful, "Ever'time we got any good time, I mean pretty good time, somebody had to go and ruin it. They'd go and do something mean and she'd have to whip them."

"Good times?" Chris asked, "You mean games and things?"

"Well, yes'm," he agreed, 'Them, of course. But I meant things like painting and singing, things like that —"

"Do you like to paint and sing?" Chris asked. Jerry nodded, "Yes Ma'am," he said firmly, "I sure do."

"It was mostly them Hitchens young-uns and that bunch that made trouble," Molly Carpenter put in from across the table, though Chris had not been aware that she had been listening, "Ain't no teacher been able to manage them yet."

"I see," Chris said quietly.

* * *

So this, Chris thought with something like excitement within her, was to be her school. She looked at the assorted faces upturned to her from the rows of battered desks, and wondered what was going on behind their bland acceptance of expression. **What do they expect?** she asked herself. **What do they think of me? Are they comparing me unfavorably with last year's teacher?** As far as she was able to tell, they evidently expected nothing at all!

There were a dozen of them, accumulated from the scrubby farms that made up the Belling community. Three little Hamner girls, so much alike as to seem to be triplets, and even their names queerly similar. To the end of her stay at Belling, Chris was to catch herself calling Jewel, Opal, and Opal, Pearl! They were that kind of little girls.

Then, there were the two clean, German-looking Schultz boys, Lennie and Ed, in their well-ironed overalls. There was the wise-eyed, too-old-for-school-looking Martin girl, Velma, and her somewhat henpecked younger brother, Jimmie. **I hope that I don't have trouble with that girl,** Chris thought in passing, her eyes held for a moment by the sly, side glances of the girl's eyes. **She looks shifty, and none too honest!**

There was Jerry, of course, looking shy and a little proprietary because of his advantage of having known the teacher two extra days. And last, but certainly not the least important, there were the Hitchens, all four of them, ranging from **Lafe, whose bright, hard eyes topped Chris' own** by a good two inches, down through Ran and Art, the slightly younger but no less dismaying twins, to little Em, the baby of the family, who was seven and the one first-grade pupil.

And the Hitchens dominated the school **with** hard, gnarled, and very dirty hands. Even the bland faces of the Schultz boys, even the darting slynesses of Velma Martin, were subject to that control. Chris saw it from the first moment that she stood up, preparing to write the planned schedules of the classes on the blackboard. **No wonder that other teacher had trouble,** she thought with a growing dread, **If they don't choose to obey me, I'll have nothing but trouble!**

She stood, chalk in hand, surveying the studiously bent heads above the state-issued textbooks. **It all depends on the Hitchens,** she thought grimly. **If I can manage them, youngsters like Jerry can get something out of school!**

For she was thinking of the day before, when, in the long boredom of Sunday in a new place, she had groped for topics of conversation. "Jerry says that he like painting, Mrs. Carpenter," she had suggested as they had been sitting, all of them, in the after-dinner lingering of the holiday. "Maybe he'd like to show me some of his drawing from last year's school work?"

And Molly Carpenter had pushed back her chair to go into her own room, from which she had reappeared with a magazine in her hand. "Here's some of his paintings, Miss Sanders." She had pulled several sheets of cheap drawing paper from between the magazine pages, to lay them on the table in front of Chris and the men. "He done these here at home, just for fun! Miss Ollie, the teacher here last year, said they was awful good." There had been a shy, doubtful pride in her voice, as she had added, deprecatingly, "but we think he ain't doing them neat enough!"

Chris looked at the awkward effectiveness of the splashy efforts. "Well!" and her eyes had been held by them in spite of herself, "They certainly seem to be — original!"

Molly Carpenter had spread the pages out before Chris, and the men, dropping their conversation, had watched the teacher.

"That's a bird, isn't it?" Chris had pointed to one of the less obscure efforts. "Weren't you painting a bird, Jerry?"

The little boy had looked pleased. "Yes'm."

Mrs. Carpenter had snorted, "Humph!" but her eyes had been pleased. "I'm glad somebody can figure it out. It had us guessing for days."

But as Chris' eyes had become accustomed to the thing, even as her mind, seeking details, had lost the image in bewilderment, there had been within her that first impression of flight — of freedom.

"Let me see another." She had picked up a second sheet. "What's this one?"

"See now, Jerry," Molly had told her child, "even teacher can't tell what that one is supposed to be." She had turned back to Chris. "He gits them stubborn streaks, and he won't tell us."

Chris had studied the smears across the page, "I think I can tell what it is, though," she had said, partly in truth and partly to make it easier for the boy. "Isn't it the schoolhouse?"

Jerry had nodded eagerly. "That's right." And he had looked at his mother with a shy triumph in his face. "It is the schoolhouse. I done it one night when I went after Jenny, just before sundown."

"Jenny's our cow," Molly Carpenter had explained hastily, and Christ had felt her need to change the subject, to get back to the tangible. "She'll be fresh in a couple of months."

But even as she had allowed the subject to be changed, Chris had been realizing the reason for her recognition of the subject of the childish drawing. Out of the smears and immature lines of Jerry's picture, she had caught some breath of that brooding loneliness, that hopeless solitariness, that had been her first impression of Belling school.

In spite of her apprehension about the Hitchens boys, the first day wore on uneventfully. Lafe and the twins were docile enough, and if Lafe's queer eyes glowed now and then with an unholy speculation, he did nothing that could be said to be designed to make trouble. Little Em sniffled through the first page of the first reader, and the Schultz boys, the Hamner girls, and Jerry bounced into the intricacies of the fifth grade. Jimmie Martin was in the third, and nominally at least, Velma and the older boys were ready for the seventh reader. Chris discovered, long before the first day was done, that Velma could not read, but, strangely enough, that Lafe and the twins were fluent readers!

All in all, she decided wearily, as she looked at the loudly ticking alarm clock on her desk and saw that it was time to dismiss school, it hadn't been too bad a day. The children hadn't learned much, maybe, but it had all been new and they had made a start.

And she realized, as she locked the schoolhouse door behind the last lingering pupil, that not once, throughout the whole awkward but amazingly busy time, had she thought about Jack!

"How're you making it with them Hitchens boys, teacher?" Tate Carpenter asked one evening when school had been going on for a month. "They making trouble yet?"

Chris raised her eyes from the letter she was writing to Carl. The whole family sat in the Carpenter's bedroom, sharing the warmth of the fire in the wood-burning heater and the common light of the lamp on the round table at which Chris was sitting. There was no stove in Chris' own room, and the evenings were growing colder. "Well enough," she answered Tate's question. "They're doing all right."

Tate said nothing further, but Chris caught a glance of some private understanding between the school board member and his hired man.

"There's one thing that worries me, though," she chose to ignore the look, "That little Hitchens girl, Emmy, always has a cold."

Molly Carpenter nodded above her crochet work. "That's right," she agreed. "She just like Minnie, her Maw. Minnie ain't had a well day in five years."

"Likely consumption," Hap Volney remarked, and leaning over thrust another oak chunk into the fire. "Seen her spit blood myself!"

"But the child ought to have attention, even if she has only a suspicion of T.B." Chris' voice was distressed. "It ought to be seen to!"

Nobody said anything. Mollie went on rocking and counting her stitches, and the men refused to meet Chris' eyes.

"I believe I'd better go to see Emmy's mother," Chris went on, and her voice fell heavily into the silence, "I'll walk over there some afternoon after school."

Only Jerry's eyes met hers, as he raised them from his arithmetic.

Nobody else answered at all.

And presently, bewildered, Chris went back to her letter, "There's something here that I can't understand, Carl —" she wrote, "Something about the Hitchens family."

(To be continued.)